2026/715

30.3.2026

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2026/715

av den 11 mars 2026

om EU-formgivning

(kodifiering)

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 118 första stycket,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ([1]), och

av följande skäl:

(1) Rådets förordning (EG) nr 6/2002 ([2]) har ändrats väsentligt flera gånger ([3]). För att skapa klarhet och överskådlighet bör den förordningen kodifieras.

(2) Genom förordning (EG) nr 6/2002 inrättades ett system för formskydd som var specifikt för Europeiska gemenskapen, numera Europeiska unionen, och som sedan dess föreskriver formskydd på unionsnivå parallellt med det formskydd som finns tillgängligt på nationell nivå i medlemsstaterna i enlighet med deras nationella rätt om formskydd, harmoniserad enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/71/EG ([4]).

(3) Skydd för industriell formgivning stimulerar inte endast de enskilda formgivarna att bidra till unionens höga kompetens på området, utan främjar också innovation och utveckling av nya produkter och investeringar i produktionen av dessa.

(4) Ett lättillgängligt system för formskydd som är anpassat till den inre marknadens behov är därför väsentligt för unionsindustrin.

(5) Tidigare erfarenheter har visat att sedan systemet för gemenskapsformgivning, numera EU:s formgivningssystem, inrättades har både enskilda formgivare och företag inom och utanför unionen accepterat systemet, och det har blivit ett framgångsrikt och hållbart komplement eller alternativ till formskyddet på medlemsstatsnivå.

(6) Nationella system för formskydd behövs dock fortfarande för de enskilda formgivare och företag som inte vill skydda sina formgivningar på unionsnivå eller inte kan få ett unionsövergripande skydd trots att de inte möter några hinder för att få nationellt skydd. Det bör överlåtas till varje person som söker formskydd att välja vilken typ av skydd som önskas, vare sig det är en nationell formgivningsrättighet i en eller flera medlemsstater, enbart EU-formgivning eller båda delarna.

([1]) Europaparlamentets ståndpunkt av den 10 februari 2026 (ännu inte offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 26 februari 2026.
([2]) Rådets förordning (EG) nr 6/2002 av den 12 december 2001 om EU-formgivning (EGT L 3, 5.1.2002, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2002/6/oj). Den ursprungliga titeln var ”Rådets förordning (EG) nr 6/2002 av den 12 december 2001 om gemenskapsformgivning”. Den blev ändrad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/2822 av den 23 oktober 2024 om ändring av rådets förordning (EG) nr 6/2002 om gemenskapsformgivning och om upphävande av kommissionens förordning (EG) nr 2246/2002 (EUT L, 2024/2822, 18.11.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/2822/oj).
([3]) Se bilaga II.
([4]) Europaparlamentets och rådets direktiv 98/71/EG av den 13 oktober 1998 om mönsterskydd (EGT L 289, 28.10.1998, s. 28, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/1998/71/oj).

(7) Nationell lagstiftning och praxis på formgivningsområdet bör vara anpassad till EU:s formgivningssystem i den grad som behövs för att så långt som möjligt fastställa lika villkor för registrering och skydd av formgivningar i hela unionen. Detta bör kompletteras med ytterligare insatser från Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (*immaterialrättsmyndigheten*), medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt och Benelux byrå för immateriell äganderätt för att främja enhetlighet vad gäller praxis och verktyg på området för formgivning inom ramen för det samarbete som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1001 ([5]).

(8) Som ett komplement till administrationen av EU:s formgivningssystem är det viktigt att immaterialrättsmyndigheten på lämpligt sätt främjar det systemet i syfte att öka medvetenheten om och förbättra förståelsen för möjligheten, värdet och fördelarna med att erhålla och använda formskydd på unionsnivå.

(9) Sedan systemet för gemenskapsformgivning infördes har informationsteknikens framsteg lett till uppkomsten av nya formgivningar som inte tar sig i uttryck i fysiska produkter. Definitionen av produkter som kan omfattas av formskydd bör tydligt omfatta produkter som tar sig uttryck i ett fysiskt föremål eller som visualiseras i en grafisk framställning eller som visar sig som det rumsliga arrangemanget av föremål som särskilt är avsedda att utgöra en inom- eller utomhusmiljö. I detta sammanhang bör det noteras att animering, däribland rörelse eller förändring, av en produkts detaljer kan bidra till formgivningars utseende, särskilt när det gäller formgivningar som inte tar sig uttryck i ett fysiskt föremål.

(10) Av hänsyn till rättssäkerheten är det lämpligt att fastställa att skyddet ges till rättighetshavaren, genom registrering av en EU-formgivning, för de formgivningsdetaljer som ingår i en produkt eller produktdel och som synligt visas i en ansökan om registrering av en sådan formgivning och som gjorts tillgängliga för allmänheten genom offentliggörande.

(11) Förutom att synligt visas i en ansökan om registrering av en EU-formgivning behöver formgivningsdetaljer i en produkt inte vara synliga vid en viss tidpunkt eller i en särskild användningssituation för att åtnjuta formskydd. Ett undantag från den principen bör tillämpas i fråga om formskydd för beståndsdelar i en sammansatt produkt som måste förbli synliga vid normal användning av den produkten.

(12) En formgivnings särprägel bör bedömas utifrån om det helhetsintryck som en kunnig användare ges vid betraktande av formgivningen tydligt skiljer sig från det en sådan användare ges av den samlade mängden av redan befintliga formgivningar, med beaktande av arten av den produkt som formgivningen används för eller ingår i, och i synnerhet den industrisektor dit den hör samt graden av formgivarens frihet att utveckla formgivningen.

(13) Teknisk innovation bör inte hämmas genom att formskydd beviljas för detaljer med uteslutande teknisk funktion. Med detta menas inte att en formgivning måste ha ett estetiskt värde. På samma sätt bör driftskompatibiliteten mellan produkter från olika tillverkare inte försvåras genom att skyddet utsträcks till att omfatta en formgivning av mekaniskt sammanfogande delar. Detaljer i en formgivning som av dessa skäl inte omfattas av skyddet bör därför inte vägas in när en bedömning görs om andra detaljer av formgivningen uppfyller kraven för skydd.

(14) Mekaniskt sammanfogande delar i en produkt i modulutförande skulle emellertid kunna vara en viktig del av modulproduktens nyskapande karaktär och en betydelsefull tillgång när produkterna marknadsförs, och dessa bör därför vara berättigade till skydd.

(15) En EU-formgivning bör i görligaste mån tillfredsställa behoven för alla industrisektorer inom unionen.

(16) Några av dessa sektorer skapar en stor mängd formgivningar för produkter med kort kommersiell livslängd, och i detta fall är det en fördel med skydd utan de belastningar som registreringsformaliteter innebär, medan skyddstiden är av underordnad betydelse. Å andra sidan finns det industrisektorer som värdesätter registreringens fördelar på grund av den större rättssäkerhet den innebär och som efterfrågar en längre skyddstid som motsvarar den förväntade kommersiella livslängden på deras produkter.

([5]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1001 av den 14 juni 2017 om EU-varumärken (EUT L 154, 16.6.2017, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2017/1001/oj).

(17) Detta innebär att det bör finnas två former av skydd, en kortfristig, oregistrerad formgivning och en mera långfristig, registrerad formgivning.

(18) För en registrerad EU-formgivning krävs att ett register förs i vilket alla ansökningar som uppfyller de formella kraven och för vilka en inlämningsdag har fastställts registreras (*registret över EU-formgivningar*). Registreringssystemet bör i princip inte grundas på en materiell prövning av huruvida skyddskraven är uppfyllda före registreringen. Därigenom minimeras den belastning som registreringen och andra förfaranden medför för de sökande.

(19) En EU-formgivning bör vara giltig endast om formgivningen är ny och om den har särprägel i förhållande till andra formgivningar.

(20) Det är också nödvändigt att låta formgivaren, eller den till vilken rätten till formgivningen har övergått, pröva de produkter som innefattar formgivningen på marknaden innan beslut fattas om det är önskvärt med ett skydd genom en registrerad EU-formgivning. Det är därför nödvändigt att föreskriva att offentliggörande av formgivningen genom formgivaren eller den till vilken rätten till formgivningen har övergått eller offentliggörande till följd av missbruk inom en tid av tolv månader före dagen för ingivande av en ansökan om registrerad EU-formgivning inte får inverka menligt på bedömningen av den aktuella formgivningens nyhet eller särprägel.

(21) Med tanke på den ökade användningen av 3D-utskriftsteknik inom olika branscher, inbegripet med hjälp av artificiell intelligens, och de utmaningar som detta medför för innehavare av formgivningsrättigheter när det gäller att effektivt förhindra olaglig kopiering av deras skyddade formgivningar bör det föreskrivas att skapande, nedladdning, kopiering och tillgängliggörande av varje medium eller programvara som återger formgivningen i syfte att reproducera en produkt som gör intrång i den skyddade formgivningen utgör användning av formgivningen, vilket bör kräva rättighetshavarens tillstånd.

(22) I syfte att säkerställa formskyddet och effektivt bekämpa förfalskning, samt i linje med unionens internationella skyldigheter inom ramen för Världshandelsorganisationen (WTO), särskilt artikel V i det allmänna tull- och handelsavtalet (Gatt) om transiteringsfrihet och, vad gäller generiska läkemedel, Dohaförklaringen om Trips-avtalet och folkhälsa, som antogs av WTO:s ministerkonferens den 14 november 2001, bör innehavaren av en registrerad EU-formgivning ha rätt att hindra tredje man från att, inom ramen för näringsverksamhet, från tredjeländer föra in varor i unionen utan att dessa övergår till fri omsättning där, om dessa produkter utan rättighetshavarens tillstånd innefattar en formgivning som är identisk eller väsentligen identisk med den registrerade EU-formgivningen eller om en formgivning, som är identisk eller väsentligen identisk med den registrerade EU-formgivningen används på dessa produkter.

(23) I detta syfte bör det vara tillåtet för innehavare av registrerade EU-formgivningar att förhindra att intrångsgörande produkter förs in och att sådana produkter placeras i någon typ av tullförfaranden, även när sådana produkter inte är avsedda att släppas ut på unionsmarknaden. Tullmyndigheterna bör när de utför tullkontroller tillämpa de befogenheter och förfaranden som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 ([6]), inbegripet på begäran av rättighetshavarna. I synnerhet bör tullmyndigheterna utföra de relevanta kontrollerna på grundval av riskanalyskriterier.

(24) För att förena behovet av att säkerställa en effektiv tillämpning av formgivningsrättigheter med behovet av att undvika att hämma det fria flödet av handel med lagliga produkter bör rätten för innehavaren av en registrerad EU-formgivning upphöra att gälla om deklaranten eller produktinnehavaren, under ett förfarande som inletts vid den domstol för EU-formgivningar (*domstol för EU-formgivningar*) som är behörig att fatta ett beslut i sak om intrång i EU-formgivningen, kan bevisa att innehavaren av den registrerade EU-formgivningen inte har rätt att förbjuda att produkterna släpps ut på marknaden i det slutliga bestämmelselandet.

([6]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003 (EUT L 181, 29.6.2013, s. 15, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2013/608/oj).

(25) Den ensamrätt som en registrerad EU-formgivning medför överensstämmer med dess större rättssäkerhet. En oregistrerad EU-formgivning bör emellertid endast medföra rätt att förhindra efterbildning. Skyddet kan därför inte utsträckas till formgivna produkter som är resultatet av formgivning som självständigt skapats av en annan formgivare. Denna rätt bör också omfatta handel med produkter som innefattar intrångsgörande formgivning.

(26) Åtgärder för att säkerställa utövandet av dessa rättigheter bör regleras i nationell lagstiftning. Det är därför nödvändigt att föreskriva vissa grundläggande, enhetliga påföljder i alla medlemsstater. Dessa påföljder bör göra det möjligt att hindra fortsatt intrång, oavsett vid vilken domstol talan väcks.

(27) De exklusiva rättigheter som är knutna till en registrerad EU-formgivning bör omfattas av en lämplig uppsättning begränsningar. Utöver handlingar som utförs privat och utan vinstsyfte och sådana som företas i experimentsyfte bör tillåten användning omfatta återgivning i syfte att citera eller undervisa, användning för hänvisning i samband med jämförande reklam och användning för kommentar, kritik eller parodi, förutsatt att dessa handlingar är förenliga med god affärssed och inte otillbörligt strider mot ett normalt utnyttjande av formgivningen. Tredje mans användning av en EU-formgivning för konstnärliga ändamål bör anses vara korrekt så länge den överensstämmer med god affärssed. Dessutom bör bestämmelserna om EU-formgivningar tillämpas på ett sätt som säkerställer full respekt för grundläggande rättigheter och friheter, särskilt yttrandefriheten.

(28) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/2823 ([7]) harmoniserade medlemsstaternas lagar när det gäller användning av skyddade formgivningar för att möjliggöra reparation av en sammansatt produkt så att den återfår sitt ursprungliga utseende, när formgivningen avser eller ingår i en produkt som utgör en beståndsdel i en sammansatt produkt av vars utformning den skyddade formgivningen av beståndsdelen beror. Följaktligen ansågs att den övergångsklausul om reparation som hade fastställts i förordning (EG) nr 6/2002 borde bli en permanent bestämmelse. Eftersom den avsedda effekten av reparationsklausulen är att göra det omöjligt att göra registrerade och oregistrerade EU-formgivningsrättigheter gällande när formgivningen av en beståndsdel i en sammansatt produkt används för att reparera en sammansatt produkt så att den återfår sitt ursprungliga utseende, bör reparationsklausulen vara ett av försvaren mot intrång i EU-formgivningsrättigheter enligt den här förordningen. För att skapa samstämmighet med reparationsklausulen i direktiv (EU) 2024/2823 och för att säkerställa att formskyddets omfattning endast begränsas för att förhindra att innehavare av formgivningsrättigheter faktiskt beviljas produktmonopol, är det dessutom nödvändigt att uttryckligen begränsa tillämpningen av reparationsklausulen i den här förordningen till beståndsdelar i en sammansatt produkt vars utseende den skyddade formgivningen är beroende av. Dessutom, för att säkerställa att konsumenterna inte vilseleds och att de kan fatta ett välgrundat beslut mellan konkurrerande produkter som kan användas för reparationen, bör det uttryckligen anges att reparationsklausulen inte kan åberopas av en tillverkare eller säljare av en beståndsdel som inte vederbörligen har informerat konsumenterna om det kommersiella ursprunget, och identiteten hos tillverkaren av den produkt som ska användas för reparation av den sammansatta produkten. Denna utförliga information bör tillhandahållas genom en tydlig och synlig uppgift på produkten eller, om detta inte är möjligt, på förpackningen eller i ett dokument som medföljer produkten, och bör åtminstone innehålla det varumärke under vilket produkten saluförs och tillverkarens namn.

(29) I syfte att bevara effektiviteten i den liberalisering av eftermarknaden för reservdelar som eftersträvas genom denna förordning och i linje med Europeiska unionens domstols rättspraxis ([8]) är tillverkaren eller säljaren av en beståndsdel i en sammansatt produkt, för att kunna dra nytta av reservklausulens undantag från formskydd, skyldig att på lämpligt sätt, särskilt genom avtal, säkerställa att nedströmsanvändare inte avser att använda beståndsdelarna i fråga för andra ändamål än reparationer för att återställa den sammansatta produktens ursprungliga utseende. Det bör dock inte krävas att tillverkaren eller säljaren av en beståndsdel i en sammansatt produkt objektivt och under alla omständigheter garanterar att de delar som de tillverkar eller säljer faktiskt används av slutanvändarna enbart i reparationssyfte för att återställa den sammansatta produktens ursprungliga utseende.

([7]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/2823 av den 23 oktober 2024 om formskydd (EUT L, 2024/2823, 18.11.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/2823/oj).

([8]) Domstolens dom av den 20 december 2017, Acacia Srl mot Pneusgarda Srl, Audi AG (C-397/16), Acacia Srl, Rolando D'Amato mot Dr. Ing. h.c.F. Porsche AG, de förenade målen C-397/16 och C-435/16, ECLI:EU:C:2017:992.

(30) Tredje män som kan visa att de i god tro inom unionen, även i handeln, har börjat använda, eller har gjort allvarliga och faktiska förberedelser för att där använda en formgivning som är skyddad genom en registrerad EU-formgivning och som inte är en efterbildning av denna, kan få rätt att i begränsad omfattning utnyttja den formgivningen.

(31) För att underlätta marknadsföringen av formskyddade produkter, särskilt för små och medelstora företag och enskilda formgivare, och för att öka medvetenheten om de system för registrering av formgivningar som finns på både unionsnivå och nationell nivå, bör ett allmänt accepterat meddelande bestående av symbolen Ⓓ finnas tillgängligt för användning av innehavare av formgivningsrättigheter och andra med deras samtycke.

(32) Det är ett grundläggande mål i denna förordning att förfarandet för att erhålla en registrerad EU-formgivning bör medföra minsta möjliga kostnad och svårighet för de sökande, så att den blir lättillgänglig för små och medelstora företag och enskilda formgivare.

(33) Det bör endast vara möjligt att lämna in en ansökan om en registrerad EU-formgivning till immaterialrättsmyndigheten. För att underlätta tillhandahållandet av information och administrativ vägledning till sökande om förfarandet för registrering av EU-formgivningar är det lämpligt att immaterialrättsmyndigheten och medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt och Benelux byrå för immateriell äganderätt samarbetar med varandra i detta syfte inom den samarbetsram som fastställs i förordning (EU) 2017/1001.

(34) Det är mycket viktigt att tillhandahålla lämpliga medel för att möjliggöra en tydlig och exakt återgivning av alla formgivningar, som kan anpassas till den tekniska utvecklingen när det gäller visualisering av formgivningar och unionsindustrins behov. För att säkerställa att samma grafiska återgivning kan användas för formgivningsansökningar i en eller flera medlemsstater och för ansökningar om registrerade EU-formgivningar, bör immaterialrättsmyndigheten, medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt och Benelux byrå för immateriell äganderätt vara skyldiga att samarbeta med varandra för att fastställa gemensamma standarder för de formella krav som återgivningen ska uppfylla.

(35) De industrisektorer som under korta tidsperioder skapar en stor mängd formgivningar som kan ha kort livslängd och av vilka kanske endast några få slutligen saluförs, kommer att föredra en oregistrerad EU-formgivning. Det finns också inom dessa sektorer ett behov av att lättare få tillgång till den registrerade EU-formgivningen. Detta behov bör tillgodoses genom möjligheten att sammanföra flera formgivningar i en gemensam ansökan. De formgivningar som ingår i en gemensam ansökan får emellertid behandlas oberoende av varandra när det gäller åberopande av rättigheter, licenser, sakrätt, exekutiva åtgärder, insolvensförfaranden, avstående, förnyelse, överlåtelse, senarelagt offentliggörande eller ogiltigförklaring.

(36) För att öka effektiviteten är det också lämpligt att underlätta inlämning av gemensamma ansökningar om registrerade EU-formgivningar genom att göra det möjligt för sökande att kombinera formgivningar i en enda ansökan, utan att omfattas av villkoret att de produkter som formgivningarna är avsedda att ingå i eller på vilka de är avsedda att användas alla tillhör samma klass i Locarnoklassificeringen inrättad genom Locarnoöverenskommelsen som inrättar en internationell klassificering för mönster undertecknad i Locarno den 8 oktober 1968. Det bör dock fastställas en övre gräns för att undvika missbruk av flerfaldiga inlämningar.

(37) Det normala offentliggörandet efter registrering av en EU-formgivning kan i vissa fall spoliera eller äventyra framgången för en affärstransaktion som omfattar formgivningen. Möjligheten att få offentliggörandet uppskjutet under en rimlig tid erbjuder en lösning i dessa fall.

(38) Ett förfarande för att ta upp mål avseende giltigheten av en registrerad EU-formgivning på en enda plats skulle medföra kostnads- och tidsbesparingar jämfört med förfaranden där olika nationella domstolar är inblandade.

(39) Det är därför nödvändigt att fastställa vissa rättsskyddsgarantier, däribland rätten att överklaga till en överklagandenämnd, och i sista hand till Europeiska unionens domstol. Ett sådant förfarande skulle bidra till att utveckla en enhetlig tolkning av kraven för EU-formgivningars giltighet.

(40) Av effektivitetsskäl och för att rationalisera förfarandena bör underrättelser och meddelanden endast lämnas i elektronisk form. Det är dock viktigt att immaterialrättsmyndigheten tillhandahåller lämplig teknisk vägledning och lämpligt tekniskt stöd, både online och offline, för att underlätta användningen av elektroniska medel och förebygga digitala klyftor.

(41) Det är av stor betydelse att de rättigheter som en EU-formgivning medför kan tillämpas effektivt inom unionens hela territorium.

(42) Systemet för rättslig prövning bör utformas så att ”forum shopping” i möjligaste mån undviks. Det är därför nödvändigt att fastställa klara bestämmelser om internationell behörighet.

(43) Denna förordning utesluter inte att det på formgivningar som skyddas som EU-formgivningar tillämpas bestämmelser om industriellt rättsskydd eller andra relevanta bestämmelser i medlemsstaternas lagstiftning, till exempel bestämmelser om formskydd förvärvat genom registrering eller bestämmelser om oregistrerade formgivningar, varumärken, patent och nyttighetsmodeller, illojal konkurrens eller civilrättsligt ansvar.

(44) På grund av den långtgående harmoniseringen av lagstiftningen om upphovsrätt i unionen är det lämpligt att fastställa principen om dubbelt skydd i denna förordning och enligt upphovsrätten genom att tillåta att formgivning som skyddas av EU:s formskydd skyddas som upphovsrättsskyddade verk, förutsatt att kraven i lagstiftningen om upphovsrätt är uppfyllda.

(45) Med tanke på den avgörande betydelse som beloppen för de avgifter som ska betalas till immaterialrättsmyndigheten har för EU-formskyddssystemets funktion och dess komplementära förhållande till de nationella formgivningssystemen är det lämpligt att fastställa dessa belopp direkt i denna förordning i en bilaga. Avgiftsbeloppen bör fastställas till en nivå som säkerställer både att inkomsterna från dem i princip är tillräckliga för att balansera immaterialrättsmyndighetens budget och att EU-formgivningssystemet och de nationella formgivningssystemen kan existera parallellt och komplettera varandra, bl.a. med beaktande av storleken på den marknad som täcks av EU-formgivningen och behoven hos små och medelstora företag.

(46) I syfte att säkerställa en effektiv, ändamålsenlig och snabb prövning och registrering av ansökningar om EU-formgivningar hos immaterialrättsmyndigheten med hjälp av öppna, noggranna, rättvisa och skäliga förfaranden, bör befogenheten att anta delegerade akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) delegeras till kommissionen med avseende på att komplettera denna förordning genom att anta närmare bestämmelser om förfarandet för att ändra en ansökan.

(47) I syfte att säkerställa att en registrerad EU-formgivning kan ogiltigförklaras på ett effektivt och ändamålsenligt sätt med hjälp av ett öppet, noggrant, rättvist och skäligt förfarande, bör befogenheten att anta delegerade akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på att komplettera denna förordning genom att fastställa förfarandena för att ogiltigförklara en registrerad EU-formgivning.

(48) I syfte att göra det möjligt för överklagandenämnderna att genomföra en effektiv, ändamålsenlig och fullständig granskning av immaterialrättsmyndighetens beslut med användning av ett öppet, noggrant, rättvist och skäligt förfarande bör befogenheten att anta delegerade akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på att komplettera denna förordning genom att anta närmare bestämmelser om överklagandeförfaranden, i sådana fall där förfaranden som rör EU-formgivningar kräver undantag från bestämmelserna som fastställts i delegerade akter som antagits enligt artikel 73 i förordning (EU) 2017/1001.

(49) I syfte att säkerställa att EU:s formgivningssystem fungerar smidigt, effektivt och ändamålsenligt bör befogenheten att anta delegerade akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på att komplettera denna förordning genom att anta närmare bestämmelser om muntliga förhandlingar och om bevisupptagning, närmare bestämmelser för underrättelser, kommunikationsmetoder och formulär som ska användas av parterna i förfaranden, bestämmelser för beräkning av tidsfrister och tidsfristernas längd, förfaranden för att återkalla ett beslut eller för att avföra en uppgift från registret över EU-formgivningar, närmare bestämmelser för att återuppta förfarandet samt närmare bestämmelser om företrädande inför immaterialrättsmyndigheten.

(50) I syfte att säkerställa en effektiv och ändamålsenlig organisation av överklagandenämnderna bör befogenheten att anta delegerade akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på att komplettera denna förordning genom att anta närmare bestämmelser om överklagandenämndernas organisation, i sådana fall där förfaranden som rör EU-formgivningar kräver ett undantag från de delegerade akter som antagits enligt artikel 168 i förordning (EU) 2017/1001.

(51) Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning ([9]). För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.

(52) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter för att anta närmare bestämmelser om ansökningar, framställningar, certifikat, yrkanden, bestämmelser, underrättelser och andra dokument enligt de relevanta förfarandekrav som fastställs i denna förordning, samt för att fastställa maximinivåerna för de faktiskt uppkomna kostnader som är nödvändiga för förfarandena, närmare bestämmelser om offentliggöranden i tidningen om EU-formgivningar och immaterialrättsmyndighetens officiella tidning, närmare bestämmelser för informationsutbytet mellan immaterialrättsmyndigheten och de nationella myndigheterna, närmare bestämmelser för översättningar av styrkande handlingar i skriftliga förfaranden samt de exakta typer av beslut som ska fattas av en enskild ledamot i annulleringsenheterna. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ([10]).

(53) Eftersom målen för denna förordning inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av EU:s formgivningssystems självständiga karaktär som oberoende av nationella system, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

EU-formgivning

1. En formgivning som uppfyller villkoren i denna förordning kallas nedan EU-formgivning.

2. En formgivning ska skyddas

a) såsom en ”oregistrerad EU-formgivning”, om den görs tillgänglig för allmänheten på det sätt som föreskrivs i denna förordning,

b) såsom en ”registrerad EU-formgivning”, om den registreras på det sätt som föreskrivs i denna förordning.

3. En EU-formgivning ska ha en enhetlig karaktär. Den ska ha samma rättsverkan i hela unionen. Den får registreras, överlåtas, avstås från eller bli föremål för ett avgörande varigenom den förklaras ogiltig, eller dess användning får förbjudas, endast med avseende på hela unionen. Den principen ska gälla om inte annat föreskrivs i denna förordning.

([9]) EUT L 123, 12.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinstit/2016/512/oj.

([10]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj).

Artikel 2

Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet

Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (*immaterialrättsmyndigheten*), som inrättades genom förordning (EU) 2017/1001, ska utföra de uppgifter som den åläggs genom den här förordningen.

Artikel 3

Rättslig handlingsförmåga

Vid tillämpningen av denna förordning ska företag eller andra juridiska enheter anses som juridiska personer om de, enligt den lag som reglerar deras ställning, har kapacitet att i eget namn inneha rättigheter och skyldigheter av alla slag, att ingå avtal eller utöva andra rättshandlingar och föra talan inför domstolar och andra myndigheter.

AVDELNING II

FORMSKYDDSLAGSTIFTNING

Avsnitt 1

Skyddskrav

Artikel 4

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *formgivning*: en produkts eller en produktdels utseende som beror av detaljer som finns på själva produkten och/eller i produktens dekor och som särskilt kan vara linjer, konturer, färger, form, ytstruktur och/eller material, inbegripet rörelse, förändring eller något annat slag av animering av dessa detaljer.

2. *produkt*: alla industriellt eller hantverksmässigt framställda föremål andra än ett datorprogram, oberoende om det rör sig om ett fysiskt föremål eller förverkligas i icke-fysisk form, inbegripet

   a) förpackningar, artikelsatser, rumsliga arrangemang av föremål som är avsedda att utgöra en inom- eller utomhusmiljö, och delar som ska monteras till en sammansatt produkt,

   b) grafiska verk eller symboler, logotyper, ytmönster, typografiska typsnitt och grafiska användargränssnitt.

3. *sammansatt produkt*: en produkt som består av flera utbytbara beståndsdelar, så att produkten kan demonteras och åter hopfogas.

Artikel 5

Skyddskrav

1. En formgivning ska skyddas som en EU-formgivning om den är ny och särpräglad.

2. En formgivning av eller som ingår i en produkt som utgör en beståndsdel i en sammansatt produkt ska endast betraktas som ny och särpräglad i den mån

a) beståndsdelen, när den har infogats i den sammansatta produkten, förblir synlig vid normal användning av denna, och

b) sådana synliga detaljer i beståndsdelen i sig uppfyller kraven på nyhet och särprägel.

3. Med ”normal användning” enligt punkt 2 a avses slutanvändarens användning, dock inte underhåll, service och reparationsarbeten.

Artikel 6

Nyhet

1. En formgivning ska betraktas som ny om ingen identisk formgivning har gjorts tillgänglig för allmänheten

a) när det gäller oregistrerade EU-formgivning, före den dag då den formgivning för vilken skydd begärs, för första gången gjordes tillgänglig för allmänheten,

b) när det gäller registrerade EU-formgivningar, före inlämningsdag för en ansökan om registrering avseende den formgivning för vilken skydd begärs eller, om prioritet åberopas, före den dag från vilken prioritet räknas.

2. Formgivningar ska betraktas som identiska om deras utseende endast skiljer sig åt på oväsentliga punkter.

Artikel 7

Särprägel

1. En formgivning ska anses ha särprägel om det helhetsintryck som en kunnig användare får av formgivningen, skiljer sig från det helhetsintryck en sådan användare får av en formgivning som har gjorts tillgänglig för allmänheten

a) när det gäller oregistrerade EU-formgivningar, före den dag då den formgivning för vilken skydd begärs, för första gången gjordes tillgänglig för allmänheten,

b) när det gäller registrerade EU-formgivningar, före inlämningsdag för en ansökan om registrering eller, om prioritet åberopas, före den dag från vilken prioritet räknas.

2. Vid prövning av en formgivnings särprägel ska den grad av frihet formgivaren har haft vid utvecklingen av formgivningen beaktas.

Artikel 8

Offentliggörande

1. Vid tillämpningen av artiklarna 6 och 7 gäller att en formgivning ska anses ha gjorts tillgänglig för allmänheten om den har offentliggjorts i samband med registrering eller på annat sätt, eller förevisats, använts i yrkesmässig verksamhet eller blivit känd på annat sätt före den dag som avses i artikel 6.1 a och artikel 7.1 a eller artikel 6.1 b och artikel 7.1 b, utom i de fall då dessa omständigheter inte rimligen kunde ha blivit kända vid normal yrkesmässig verksamhet i kretsar inom den berörda sektorn inom unionen. Formgivningen ska emellertid inte anses ha gjorts tillgänglig för allmänheten endast på grund av att den visats för tredje man efter en uttalad eller tyst överenskommelse om konfidentialitet.

2. Ett offentliggörande ska inte beaktas vid tillämpningen av artiklarna 6 och 7 om den offentliggjorda formgivningen, som är identisk med eller vars helhetsintryck inte skiljer sig från den formgivning för vilken det görs anspråk på skydd genom en registrerad EU-formgivning, har gjorts tillgänglig för allmänheten:

a) genom formgivaren, den till vilken formgivarens rätt har övergått eller tredje man till följd av uppgifter som tillhandahållits eller åtgärder som vidtagits av formgivaren eller den till vilken formgivarens rätt har övergått, och

b) under en period av tolv månader före inlämningsdag för en ansökan om registrering eller, om prioritet åberopas, före den dag från vilken prioritet räknas.

3. Punkt 2 ska också tillämpas om formgivningen har gjorts tillgänglig för allmänheten till följd av missbruk i förhållande till formgivaren eller den till vilken formgivarens rätt har övergått.

Artikel 9

Formgivningar betingade av teknisk funktion och formgivningar för mekaniskt sammanfogande delar

1. EU-formskydd kan inte erhållas för sådana detaljer i en produkts utseende som uteslutande är betingade av en teknisk funktion.

2. EU-formskydd kan inte erhållas för sådana detaljer i en produkts utseende som måste återges exakt till formen och dimensionerna för att den produkt som formgivningen ingår i eller används för ska gå att mekaniskt ansluta till eller placera i, kring eller mot en annan produkt, så att båda produkterna fyller sin funktion.

3. Med avvikelse från punkt 2 i den här artikeln ska EU-formskydd under de förutsättningar som fastställs i artiklarna 6 och 7 kunna erhållas för en formgivning som tillåter att inbördes utbytbara produkter sammanfogas eller förbinds med varandra ett stort antal gånger inom ett modulsystem.

Artikel 10

Formgivningar som strider mot allmän ordning eller allmän moral

EU-formskydd kan inte erhållas för en formgivning som strider mot allmän ordning eller allmän moral.

Avsnitt 2

Skyddsomfång och skyddstid

Artikel 11

Skyddsomfång

1. En EU-formgivnings skyddsomfång ska omfatta varje formgivning som inte ger en kunnig användare ett annat helhetsintryck.

2. Vid prövning av skyddsomfånget ska hänsyn tas till den grad av frihet formgivaren har haft vid utvecklingen av formgivningen.

Artikel 12

Skyddstid för en oregistrerad EU-formgivning

1. En formgivning som uppfyller kraven i avsnitt 1 ska skyddas som en oregistrerad EU-formgivning under tre år räknat från den dag då formgivningen för första gången gjordes tillgänglig för allmänheten inom unionen.

2. För punkt 1 gäller att en formgivning ska anses ha gjorts tillgänglig för allmänheten inom unionen om den har offentliggjorts, förevisats, använts i yrkesmässig verksamhet eller blivit känd på annat sätt, så att dessa omständigheter rimligen kunde ha blivit kända vid normal yrkesmässig verksamhet i kretsar inom den berörda sektorn inom unionen. Formgivningen ska emellertid inte anses ha gjorts tillgänglig för allmänheten endast på grund av att den visats för tredje man efter en uttalad eller tyst överenskommelse om konfidentialitet.

Artikel 13

Skyddstid för en registrerad EU-formgivning

1. Skyddet av en registrerad EU-formgivning ska träda i kraft då den registreras av immaterialrättsmyndigheten.

2. En registrerad EU-formgivning ska registreras för en period om fem år räknat från inlämningsdag för ansökan om registrering. Rättighetshavaren får förlänga registreringen i enlighet med artikel 66 med en eller flera femårsperioder upp till en skyddstid på sammanlagt 25 år räknat från inlämningsdag för ansökan om registrering.

Avsnitt 3

Rätt till EU-formgivningar

Artikel 14

Rätt till EU-formgivningar

1. Rätten till en EU-formgivning ska tillkomma formgivaren eller den till vilken formgivarens rätt har övergått.

2. Om två eller flera personer gemensamt har skapat en formgivning, ska rätten till EU-formgivningen tillfalla dem gemensamt.

3. Om en formgivning har skapats av en anställd som ett led i dennes arbetsuppgifter eller enligt arbetsgivarens instruktioner, ska rätten till EU-formgivning emellertid tillkomma arbetsgivaren, om inte annat har avtalats eller föreskrivs i tillämplig nationell lagstiftning.

Artikel 15

Anspråk på rätt till en EU-formgivning

1. Om en person offentliggör eller gör anspråk på en oregistrerad EU-formgivning utan att personen är berättigad till den enligt artikel 14 eller om en registrerad EU-formgivning har ansökts om eller registrerats i en sådan persons namn, får den person som är berättigad till den enligt den artikeln, utan att det påverkar möjligheten till andra tillgängliga rättsmedel, vid den behöriga domstolen eller myndigheten i den berörda medlemsstaten göra anspråk på att bli erkänd som den rättmätiga innehavaren av EU-formgivningen.

2. Om en person gemensamt med någon annan har rätt till en EU-formgivning, får den personen i enlighet med punkt 1 göra anspråk på att bli erkänd som medinnehavare.

3. Talan enligt punkt 1 eller 2 ska väckas senast tre år efter den dag då en registrerad EU-formgivning eller en oregistrerad EU-formgivning offentliggjordes. Denna bestämmelse är inte tillämplig om den person som inte har rätt till EU-formgivningen var i ond tro när ansökan om skydd för formgivningen lämnades in eller när formgivningen offentliggjordes eller förvärvades.

4. Den person som är berättigad till en EU-formgivning enligt artikel 14 får lämna in en begäran, enligt punkt 1 i den här artikeln, till immaterialrättsmyndigheten om en ändring i innehavet tillsammans med ett slutligt beslut av den behöriga domstolen eller myndigheten i den berörda medlemsstaten vad gäller rätten till EU-formgivningen.

5. För en registrerad EU-formgivning ska följande upplysningar föras in i det register över EU-formgivningar som avses i artikel 104 (*registret*):

a) Uppgift om att talan enligt punkt 1 i denna artikel har väckts vid den behöriga domstolen eller myndigheten i den berörda medlemsstaten.

b) Datum och uppgifter om det slutliga beslutet från den behöriga domstolen eller myndigheten i den berörda medlemsstaten vad gäller rätten till EU-formgivningen eller om något annat avslut av förfarandena.

c) Varje ändring i innehavet av den registrerade EU-formgivningen till följd av det slutliga beslutet av den behöriga domstolen eller myndigheten i den berörda medlemsstaten vad gäller rätten till EU-formgivningen.

Artikel 16

Rättsverkan av slutliga beslut om rätt till en registrerad EU-formgivning

1. Om innehavet av en registrerad EU-formgivning ändras fullständigt till följd av talan enligt artikel 15.1, ska licenser och andra rättigheter upphöra att gälla i och med att den nya innehavaren av den registrerade EU-formgivningen förs in i registret.

2. Om, innan en talan enligt artikel 15.1 har registrerats, innehavaren eller en licenstagare av en registrerad EU-formgivning har använt formgivningen inom unionen eller gjort allvarliga och faktiska förberedelser för att göra det, får innehavaren eller licenstagaren fortsätta med sådan användning under förutsättning att de inom tre månader från den dag då den nya innehavaren registrerades i registret ansöker om en enkel licens från den nya innehavaren vars namn är infört i registret. Licensen ska beviljas för en rimlig tid och på rimliga villkor.

3. Punkt 2 ska inte tillämpas om innehavaren av den registrerade EU-formgivningen eller licenstagaren var i ond tro när denna innehavare eller licenstagare började använda formgivningen eller började göra förberedelser för det.

Artikel 17

Presumtion till förmån för den registrerade rättighetshavaren

Den person i vars namn EU-formgivningen är registrerad eller, före registrering, den person i vars namn ansökningen lämnats in, ska betraktas som rättighetshavare i alla förfaranden vid immaterialrättsmyndigheten samt i alla andra förfaranden.

Artikel 18

Formgivarens rätt att anges

Formgivaren har rätt att, i likhet med sökanden eller innehavaren av en registrerad EU-formgivning, anges som formgivare inför immaterialrättsmyndigheten och i registret. Om formgivningen är resultatet av ett lagarbete, får angivande av laget ersätta angivande av de enskilda formgivarna. Denna rätt ska innefatta rätten att föra in en ändring av formgivarens eller lagets namn i registret.

Avsnitt 4

EU-formgivningens rättsverkan

Artikel 19

Skyddsföremål

Skydd ska ges för sådana detaljer i utseendet på en registrerad EU-formgivning som synligt visas i ansökan om registrering.

Artikel 20

Rättigheter knutna till en EU-formgivning

1. En registrerad EU-formgivning ska ge innehavaren ensamrätt att använda den och att hindra tredje man från att använda den utan innehavarens samtycke.

2. Följande handlingar får särskilt förbjudas enligt punkt 1:

a) Att tillverka, erbjuda, släppa ut på marknaden, eller använda en produkt som formgivningen ingår i eller på vilken formgivningen används.

b) Att importera eller exportera en produkt som avses i led a.

c) Att lagerhålla en produkt som avses i led a för de ändamål som avses i leden a och b.

d) Att skapa, ladda ner, kopiera och dela eller distribuera till andra varje medium eller programvara som återger formgivningen i syfte att möjliggöra tillverkning av en produkt som avses i led a.

3. Innehavaren av en registrerad EU-formgivning ska ha rätt att hindra tredje man från att inom ramen för näringsverksamhet föra in produkter från tredjeländer till unionen som inte övergår till fri omsättning i unionen, om formgivningen på ett identiskt sätt ingår i eller används på dessa produkter, eller om formgivningen i väsentliga drag inte kan särskiljas från sådana produkter och rättighetshavarens tillstånd inte har getts.

Rätten enligt första stycket i denna punkt ska upphöra om deklaranten eller produktinnehavaren, under de förfaranden för att avgöra huruvida intrång har gjorts i EU-formgivningen som har inletts i enlighet med förordning (EU) nr 608/2013, lägger fram bevis för att innehavaren av den registrerade EU-formgivningen inte har rätt att förbjuda att produkterna släpps ut på marknaden i det land som är slutdestinationen för produkterna.

4. Innehavaren av en oregistrerad EU-formgivning ska ha rätt att hindra de handlingar som avses i punkterna 1 och 2 endast om den bestridda användningen är ett resultat av att den skyddade formgivningen efterbildats.

Den bestridda användning som avses i första stycket ska inte anses vara ett resultat av en efterbildning av den oregistrerade EU-formgivningen om den är ett resultat av ett oberoende, skapande arbete som utförts av en formgivare som man rimligen kan anta inte kände till den formgivning som innehavaren gjort tillgänglig för allmänheten.

5. Punkt 4 i denna artikel ska också tillämpas på en registrerad EU-formgivning vars offentliggörande senarelagts, under förutsättning att de relevanta uppgifterna i registret och akten inte har gjorts tillgängliga för allmänheten i enlighet med artikel 62.4.

Artikel 21

Begränsning av de rättigheter som är knutna till en EU-formgivning

1. De rättigheter som är knutna till en EU-formgivning får inte utövas när det gäller

a) handlingar som utförs privat och utan vinstsyfte,

b) handlingar som utförs i experimentsyfte,

c) handlingar som innebär återgivning i syfte att citera eller undervisa,

d) handlingar som utförs i syfte att identifiera eller hänvisa till en produkt som innehavare av formgivningsrättigheters,

e) handlingar som utförs i syfte att kommentera, kritisera eller parodiera,

f) utrustning på fartyg och luftfartyg som är registrerade i tredje land och som tillfälligt kommer in på unionens territorium,

g) import till unionen av reservdelar och tillbehör för reparation av fartyg och luftfartyg som avses i led f,

h) reparation av fartyg och luftfartyg som avses i led f.

2. Punkt 1 c, d och e ska endast tillämpas om handlingarna är förenliga med god affärssed och inte omotiverat skadar det normala utnyttjandet av formgivningen, och när det gäller det fall som avses i led c, när källan till den produkt i vilken formgivningen ingår eller på vilken formgivningen används anges.

Artikel 22

Reparationsklausul

1. Skydd ska inte ges för en EU-formgivning som utgör en beståndsdel i en sammansatt produkt vars utseende beståndsdelens utformning är beroende av och som används i den mening som avses i artikel 20.1 uteslutande för att reparera den sammansatta produkten så att den återfår sitt ursprungliga utseende.

2. Punkt 1 får inte åberopas av tillverkare eller säljare av en beståndsdel i en sammansatt produkt som underlåtit att vederbörligen informera konsumenterna, genom en tydlig och synlig uppgift på produkten eller i någon annan lämplig form, om det kommersiella ursprunget och identiteten hos tillverkaren av den produkt som ska användas för att reparera den sammansatta produkten, så att de kan göra ett välgrundat val mellan konkurrerande produkter som kan användas för reparationen.

3. Tillverkaren eller säljaren av en beståndsdel i en sammansatt produkt ska inte vara skyldig att garantera att de beståndsdelar som de tillverkar eller säljer slutligen används av slutanvändarna enbart för reparation så att de återfår det ursprungliga utseendet hos den sammansatta produkten.

Artikel 23

Konsumtion av rättigheter

Rättigheter som är knutna till en EU-formgivning ska inte utsträckas till att omfatta handlingar som rör en produkt i vilken en formgivning inom EU-formgivningens skyddsomfång ingår som en del eller på vilken formgivningen används, om produkten har släppts ut på marknaden i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) av innehavaren av EU-formgivningen eller med innehavarens samtycke.

Artikel 24

Rätt till en registrerad EU-formgivning på grundval av tidigare användning

1. Tredje man kan åberopa en rätt på grundval av tidigare användning om personen i fråga visar att vederbörande före inlämningsdag för ansökan eller, om prioritet åberopas, före den dag från vilken prioritet räknas, i god tro har börjat att inom unionen använda eller gjort allvarliga och faktiska förberedelser för att där använda en formgivning som är skyddad genom en registrerad EU-formgivning och som inte är en efterbildning av denna.

2. Rätten på grundval av tidigare användning ska ge denna tredje man rätt att utnyttja formgivningen för de ändamål för vilka han hade börjat använda det eller för vilka han hade gjort allvarliga och faktiska förberedelser före den dag då ansökan lämnades in eller den dag från vilken prioritet räknas för den registrerade EU-formgivningen.

3. Rätten på grundval av tidigare användning ska inte ge rätt att bevilja en annan person licens att utnyttja formgivningen.

4. Rätten på grundval av tidigare användning får inte överlåtas utom när tredje man är ett företag, och då endast tillsammans med den del av företaget där formgivningen har använts eller förberedelserna har gjorts.

Artikel 25

Användning av staten

Alla bestämmelser i en medlemsstats lagstiftning som medger att nationella formgivningar används av eller för staten får tillämpas på EU-formgivningar, men bara i den utsträckning som användningen är nödvändig för väsentliga försvars- eller säkerhetsbehov.

Avsnitt 5

Ogiltighet

Artikel 26

Ogiltigförklaring

1. En registrerad EU-formgivning ska förklaras ogiltig efter ansökan till immaterialrättsmyndigheten i enlighet med förfarandet i avdelningarna VI och VII, eller av en domstol för EU-formgivningar på grundval av ett genkäromål i samband med talan om intrång.

2. En EU-formgivning får förklaras ogiltig även efter det att EU-formgivningen har upphört eller avstått från, om sökanden visar ett berättigat intresse av att få ett avgörande i sak.

3. En oregistrerad EU-formgivning ska förklaras ogiltig av en domstol för EU-formgivningar efter ansökan till en sådan domstol eller på grundval av ett genkäromål i samband med talan om intrång.

Artikel 27

Ogiltighetsgrunder

1. En EU-formgivning får förklaras ogiltig endast om

a) EU-formgivningen inte överensstämmer med definitionen i artikel 4.1,

b) EU-formgivningen inte uppfyller kraven i artiklarna 5–10,

c) rättighetshavaren enligt ett beslut av den behöriga domstolen eller myndigheten inte har rätt till EU-formgivningen enligt artikel 14,

d) EU-formgivningen står i strid med en tidigare formgivning som har gjorts tillgänglig för allmänheten före eller efter inlämningsdag för ansökan eller, om prioritet åberopas, den dag från vilken EU-formgivningens prioritet räknas, och som är skyddad från ett datum före inlämningsdag för ansökan eller, om prioritet åberopas, den dag från vilken EU-formgivningens prioritet räknas

   i) genom en registrerad EU-formgivning eller en ansökan om en sådan formgivning, förutsatt att den registreras,

   ii) genom en registrerad formgivningsrättighet i en medlemsstat eller en ansökan om registrering av ett sådant formskydd, förutsatt att det registreras, eller

iii) genom en formgivningsrättighet som registrerats enligt Genèveakten till Haagöverenskommelsen om internationell registrering av industriella formgivningar, som antogs i Genève den 2 juli 1999 (*Genèveakten*) ([11]), som har verkan i unionen, eller genom ansökan om en sådan rättighet under förutsättning att den registreras,

e) ett särskiljande kännetecken används i en senare formgivning, och unionsrätten eller den medlemsstats lagstiftning som är tillämplig på detta kännetecken ger kännetecknets rättighetshavare rätt att förbjuda sådan användning,

f) formgivningen innebär en otillåten användning av ett verk som skyddas av en medlemsstats lagstiftning om upphovsrätt,

g) formgivningen innebär en felaktig användning av någon av de symboler som förtecknas i artikel 6ter i Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten (*Pariskonventionen*), eller av andra märken, emblem och vapen än de som omfattas av den artikeln och som är av särskilt allmänt intresse i en medlemsstat, och de behöriga myndigheterna inte har samtyckt till registreringen.

2. De ogiltighetsgrunder som anges i punkt 1 a och b får åberopas av

a) varje fysisk eller juridisk person, eller

b) varje sammanslutning eller organ som inrättats för att företräda tillverkares, producenters, tjänsteleverantörers, näringsidkares eller konsumenters intressen, om denna sammanslutning eller detta organ enligt den lag som reglerar dess ställning har kapacitet att föra talan inför domstolar och andra myndigheter i eget namn.

3. Den ogiltighetsgrund som anges i punkt 1 c i denna artikel får åberopas endast av den person som har rätt till EU-formgivningen enligt artikel 14.

4. De ogiltighetsgrunder som anges i punkt 1 d, e och f får åberopas endast av

a) den person som ansöker om eller innehar den tidigare rättigheten,

b) de personer som enligt unionsrätten eller den berörda medlemsstatens lagstiftning har rätt att utöva rättigheterna, eller

c) en licenstagare som bemyndigats av innehavaren av den tidigare rättigheten.

5. Den ogiltighetsgrund som anges i punkt 1 g får åberopas endast av den person eller enhet som berörs av den felaktiga användningen.

6. Genom undantag från punkterna 4 och 5 får medlemsstaterna föreskriva att de grunder som anges i punkt 1 d och g också kan åberopas på eget initiativ av den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten.

7. En registrerad EU-formgivning ska inte förklaras ogiltig om sökanden eller innehavaren av en av de rättigheter som avses i punkt 1 d, e och f har gett sitt uttryckliga medgivande till registrering av EU-formgivningen före inlämnandet av ansökan om ogiltigförklaring eller genkäromålet.

8. Om sökanden eller innehavaren av en av de rättigheter som anges i punkt 1 d, e och f tidigare har ansökt om ogiltigförklaring av en EU-formgivning eller framställt ett genkäromål i talan om intrång, får de inte lämna in en ny ansökan om ogiltigförklaring eller framställa ett nytt genkäromål på grundval av någon av de andra rättigheter som avses i dessa led, som skulle ha kunnat åberopas som grund för den första ansökan eller det första genkäromålet.

([11]) Rådets beslut 2006/954/EG av den 18 december 2006 om godkännande av Europeiska gemenskapens anslutning till Genèveakten till Haagöverenskommelsen om internationell registrering av industriella formgivningar, antagen i Genève den 2 juli 1999 (EUT L 386, 29.12.2006, s. 28, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2006/954/oj).

Artikel 28

Följder av ogiltighet

1. En EU-formgivning som förklaras ogiltig ska anses redan från början ha saknat den rättsverkan som fastställs i denna förordning.

2. Med förbehåll för nationella bestämmelser om skadeståndskrav till följd av skada som vållats genom försumlighet eller ond tro hos innehavaren av EU-formgivningen eller av nationella bestämmelser om orättmätig vinning, ska den retroaktiva verkan av EU-formgivningens ogiltighet inte påverka

a) ett avgörande i mål om intrång som har vunnit laga kraft och verkställts före beslutet om ogiltighet,

b) ett avtal som ingåtts före ett avgörande om ogiltighet, i den mån som avtalet har fullgjorts före avgörandet; belopp som har betalats i enlighet med avtalet kan dock återkrävas i den utsträckning som är skälig med hänsyn till omständigheterna.

Avsnitt 6

Meddelande om registrering

Artikel 29

Registreringssymbol

Innehavaren av en registrerad EU-formgivning får informera allmänheten om att formgivningen är registrerad genom att på den produkt som formgivningen ingår i eller på vilken den används visa bokstaven D innesluten i en cirkel Ⓓ. Ett sådant meddelande om formskydd får åtföljas av formgivningens registreringsnummer eller en länk till formgivningens post i registret.

AVDELNING III

EU-FORMGIVNINGAR SOM FÖRMÖGENHETSOBJEKT

Artikel 30

EU-formgivningars likställighet med nationellt formskydd

1. Om inte annat följer av artiklarna 31, 33, 34, 35 och 36 ska en EU-formgivning som förmögenhetsobjekt i sin helhet och inom hela unionen behandlas som ett nationellt formskydd i den medlemsstat

a) på vars territorium innehavaren den relevanta dagen har sitt säte eller sin hemvist, eller

b) om led a inte är tillämpligt, på vars territorium innehavaren den relevanta dagen har ett driftställe.

2. När det gäller registrerade EU-formgivningar ska punkt 1 tillämpas i enlighet med uppgifterna i registret.

3. Om flera personer gemensamt innehar en formgivning och minst två av dem uppfyller villkoret i punkt 1, ska den medlemsstat som avses i den punkten bestämmas

a) när det gäller oregistrerade EU-formgivningar, genom hänvisning till den berörda medinnehavare som de i samförstånd har utsett,

b) när det gäller registrerade EU-formgivningar, genom hänvisning till den första av de berörda medinnehavarna i den ordning i vilken de anges i registret.

4. Om punkterna 1, 2 och 3 inte är tillämpliga, ska den medlemsstat som avses i punkt 1 vara den medlemsstat där immaterialrättsmyndighetens säte är beläget.

Artikel 31

Överlåtelse av registrerade EU-formgivningar

1. En tilldelning av en registrerad EU-formgivning ska ske skriftligen och undertecknas av de avtalsslutande parterna, förutom när tilldelningen är en följd av ett beslut av en domstol.

En tilldelning av en registrerad EU-formgivning som inte uppfyller kraven i första stycket ska vara ogiltig.

2. På begäran av en av parterna ska en överlåtelse av en registrerad EU-formgivning införas i registret och offentliggöras.

3. En ansökan om registrering av en överlåtelse i registret ska innehålla uppgifter som identifierar den registrerade EU-formgivningen, den nya innehavaren och, i tillämpliga fall, den nya innehavarens ombud. Den ska också innehålla handlingar som vederbörligen styrker överlåtelsen i enlighet med punkt 1.

4. Om villkoren för registreringen av en överlåtelse enligt punkt 1 i denna artikel eller i de genomförandeakter som avses i artikel 32 inte är uppfyllda, ska immaterialrättsmyndigheten underrätta sökanden om bristerna. Om bristerna inte avhjälps inom den tidsperiod som fastställs av immaterialrättsmyndigheten, ska den avvisa ansökan om registrering av överlåtelsen.

5. En enda ansökan om registrering av en överlåtelse får lämnas för två eller flera registrerade EU-formgivningar förutsatt att den registrerade innehavaren och den person till vilken rätten har övergått är samma personer för alla dessa registrerade EU-formgivningar.

6. Innan överlåtelsen har införts i registret får den person till vilken rätten har övergått inte göra gällande de rättigheter som uppstår genom EU-formgivningens registrering.

7. Om tidsfrister ska iakttas gentemot immaterialrättsmyndigheten, får den person till vilken rätten har övergått lämna motsvarande uppgifter till immaterialrättsmyndigheten så snart som ansökan om registrering av överlåtelsen har tagits emot av immaterialrättsmyndigheten.

8. Alla handlingar som innehavaren av EU-formgivningen ska underrättas om i enlighet med artikel 85 ska adresseras till den person som är registrerad som innehavare i registret.

Artikel 32

Tilldelning av genomförandebefogenheter avseende överlåtelse

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer

a) de närmare uppgifter som en begäran om registrering av en överlåtelse enligt artikel 31.3 ska innehålla,

b) den typ av dokumentation som krävs för att styrka överlåtelsen enligt artikel 31.3, med beaktande av de samtycken som lämnats av den registrerade innehavaren och den person till vilken innehavarens rätt har övergått.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 159.2.

Artikel 33

Sakrätter avseende registrerade EU-formgivningar

1. En registrerad EU-formgivning kan ställas som säkerhet eller bli föremål för sakrättsligt skydd.

2. På begäran av en av parterna ska de rättigheter som avses i punkt 1 införas i registret och offentliggöras.

Artikel 34

Exekutiva åtgärder

1. En registrerad EU-formgivning kan bli föremål för exekutiva åtgärder.

2. När det gäller exekutiva åtgärder som avser en registrerad EU-formgivning ska de domstolar och myndigheter i den medlemsstat som bestämts enligt artikel 30 ha exklusiv behörighet.

3. På begäran av en av parterna ska en exekutiv åtgärd införas i registret och offentliggöras.

Artikel 35

Insolvensförfaranden

1. En EU-formgivning får endast ingå i sådana insolvensförfaranden som inleds i den medlemsstat på vars territorium gäldenärens huvudsakliga intressen finns.

2. För försäkringsföretag enligt definitionen i artikel 13.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG ([12]) och kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ([13]) ska platsen för de huvudsakliga intressena enligt punkt 1 i den här artikeln vara den medlemsstat där företaget eller institutionen har auktoriserats.

3. Om flera personer gemensamt innehar en EU-formgivning, ska punkt 1 tillämpas på medinnehavarens andel.

4. Om en EU-formgivning ingår i ett insolvensförfarande, ska detta på begäran av den behöriga nationella myndigheten noteras i registret och offentliggöras.

Artikel 36

Licens

1. En EU-formgivning får bli föremål för licens för hela eller en del av unionen. En licens kan vara exklusiv (exklusiv licens) eller icke-exklusiv (enkel licens).

2. Innehavaren får åberopa de rättigheter som är knutna till EU-formgivningen gentemot en licenstagare som bryter mot någon bestämmelse i licensavtalet med avseende på

a) licensens giltighetstid,

b) den form i vilken formgivningen får användas,

c) det produktsortiment som licensen är utfärdad för,

d) kvaliteten på de produkter som tillverkas av licenstagaren enligt licensen.

3. Om inget annat anges i licensavtalet får licenstagaren väcka talan om intrång i EU-formgivningen endast om dess innehavare lämnar sitt medgivande till detta. Innehavaren av en exklusiv licens får dock väcka sådan talan om innehavaren av EU-formgivningen, efter en formell underrättelse, inte själv väcker talan om intrång inom rimlig tid.

4. En licenstagare ska äga rätt att intervenera i den intrångstalan som innehavaren av EU-formgivningen har väckt för att kunna erhålla skadestånd för den skada som licenstagaren har lidit.

([12]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 335, 17.12.2009, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/138/oj).

([13]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj).

Artikel 37

Förfarande för införande av licenser och andra rättigheter i registret

1. Artikel 31.3, de bestämmelser som antas i enlighet med artikel 32, och artikel 31.5 ska i tillämpliga delar gälla för registrering eller överlåtelse av en sakrätt som avses i artikel 33, sådana exekutiva åtgärder som avses i artikel 34, ett sådant ingående i insolvensförfaranden som avses i artikel 35 samt sådan registrering eller överlåtelse av en licens som avses i artikel 36. Kravet i artikel 31.3 rörande handlingar som vederbörligen styrker överlåtelsen ska dock inte gälla när begäran görs av innehavaren av EU-formgivningen.

2. Ansökan om registrering av de rättigheter som avses i punkt 1 ska inte anses ha lämnats in förrän den erfordrade avgiften har betalats.

3. En ansökan om registrering av en licens får innehålla en begäran om att registrera en sådan licens i registret som en eller flera av följande:

a) En exklusiv licens.

b) En underlicens, om en sådan underlicens beviljas av en licenstagare vars licens är registrerad i registret.

c) En licens som är begränsad till ett visst produktsortiment.

d) En licens begränsad till en del av unionen.

e) En tillfällig licens.

När en ansökan om registrering av licensen som en licens som avses i första stycket c, d och e görs, ska ansökan om registrering ange det specifika produktsortiment, den del av unionen och den period för vilken licensen beviljas.

4. Om de villkor för registrering av licenser och andra rättigheter som fastställs i denna förordning inte är uppfyllda ska immaterialrättsmyndigheten underrätta sökanden om bristen. Om bristen inte avhjälps inom den tidsfrist som anges av immaterialrättsmyndigheten, ska den avvisa ansökan om registrering.

Artikel 38

Rättsverkan i förhållande till tredje man

1. De rättshandlingar angående en EU-formgivning som avses i artiklarna 31, 33 och 36 ska ha rättsverkan gentemot tredje man i samtliga medlemsstater först efter det att de införts i registret. Emellertid ska en sådan rättshandling, innan den förs in i registret, ha rättsverkan gentemot en tredje man som har förvärvat rättigheter till den registrerade EU-formgivningen efter tidpunkten för rättshandlingen men som kände till rättshandlingen när rättigheten förvärvades.

2. Punkt 1 ska inte tillämpas på en person som förvärvar en registrerad EU-formgivning eller en rättighet med avseende på en registrerad EU-formgivning genom att ett företag i sin helhet överlåts eller genom någon annan generell övergång.

3. De i artikel 34 angivna rättshandlingarnas rättsverkan i förhållande till tredje man ska regleras av lagstiftningen i den medlemsstat som fastställs i enlighet med artikel 30.

4. Rättsverkan gentemot tredje man i en konkurs eller ett liknande förfarande ska regleras av lagstiftningen i den medlemsstat där sådana förfaranden först har inletts enligt nationell rätt eller enligt de konventioner som är tillämpliga på detta område.

Artikel 39

Förfarande för att avföra eller ändra registreringar av licenser eller andra rättigheter

1. En registrering som gjorts enligt artikel 37.1 ska avföras eller ändras på begäran av någon av de berörda parterna.

2. Ansökan om avförande eller ändring av registreringen ska innehålla den berörda EU-formgivningens registreringsnummer eller, vid gemensam registrering, varje formgivnings nummer, och uppgifter om den rättighet för vilken det begärs att registreringen ska avföras eller ändras.

3. Ansökan om avförande eller ändring av registreringen ska åtföljas av handlingar som visar att den registrerade rättigheten inte längre existerar eller att licenstagaren eller innehavaren av en annan rättighet samtycker till att registreringen avförs eller ändras.

4. Om kraven för att avföra eller ändra registreringen inte är uppfyllda, ska immaterialrättsmyndigheten underrätta sökanden om bristerna. Om bristerna inte avhjälps inom den tid som immaterialrättsmyndigheten fastställer, ska den avvisa ansökan om att avföra eller ändra registreringen.

Artikel 40

Ansökan om registrerad EU-formgivning som förmögenhetsobjekt

Artiklarna 30–39 ska tillämpas på ansökningar om registrerade EU-formgivningar. Om verkan av någon av dessa bestämmelser är beroende av en införing i registret, ska denna formalitet fullgöras vid registreringen av EU-formgivningen.

AVDELNING IV

ANSÖKAN OM REGISTRERING AV EN EU-FORMGIVNING

Avsnitt 1

Inlämning av ansökningar och krav rörande sådana ansökningar

Artikel 41

Inlämning av ansökningar

1. En ansökan om en registrerad EU-formgivning ska lämnas till immaterialrättsmyndigheten.

2. Immaterialrättsmyndigheten ska utan dröjsmål förse sökanden med en bekräftelse som åtminstone ska innefatta ärendenumret, en återgivning, beskrivning eller annan identifikation av formgivningen, dokumentens art och antal samt datum för deras mottagande. För en gemensam ansökan ska bekräftelsen från immaterialrättsmyndigheten ange den första formgivningen samt antalet inlämnade formgivningar.

Artikel 42

Krav på ansökan

1. En ansökan om en registrerad EU-formgivning ska innehålla

a) en begäran om registrering,

b) uppgifter som gör det möjligt att identifiera sökanden,

c) en tillräckligt tydlig återgivning av formgivningen som gör det möjligt att fastställa alla detaljer för vilka skydd söks.

2. Ansökan ska vidare innehålla uppgifter om de produkter som formgivningen är avsedd att ingå i eller användas för.

3. Dessutom får ansökan innehålla

a) en närmare beskrivning av återgivningen,

b) en begäran om senareläggning av offentliggörandet av registreringen i enlighet med artikel 62,

c) uppgifter som gör det möjligt att identifiera ombudet, om sökanden har utsett ett sådant,

d) klassificeringen av de produkter som formgivningen är avsedd att ingå i eller användas för enligt klass och underklass i Locarnoklassificeringen inrättad genom Locarnoöverenskommelsen som inrättar den internationella klassificeringen för mönster, undertecknad i Locarno den 8 oktober 1968, i dess ändrade lydelse som gäller på inlämningsdagen för ansökan,

e) uppgift om formgivaren eller laget av formgivare eller en förklaring på sökandens ansvar om att formgivaren eller laget av formgivare har avstått från rätten att anges.

4. För en ansökan ska en ansökningsavgift betalas. Om en begäran om senareläggning enligt punkt 3 b lämnas in ska en ytterligare avgift för senareläggning av offentliggörandet betalas.

5. Utöver de krav som avses i punkterna 1–4 ska en ansökan om en registrerad EU-formgivning uppfylla de formella krav som fastställs i denna förordning och i de genomförandeakter som antas enligt den. Om dessa krav rör återgivningen av formgivningen enligt punkt 1 c, och sättet för återgivning, ska den verkställande direktören fastställa hur olika vyer ska numreras om statiska vyer används för återgivningen, formaten för och storleken på den elektroniska filen samt eventuella andra relevanta tekniska specifikationer. Om dessa krav föreskriver att ett föremål för vilket inget skydd söks identifieras genom vissa typer av visuella disclaimers eller att vissa särskilda typer av vyer inlämnas, får den verkställande direktören fastställa att ytterligare typer av visuella disclaimers och särskilda typer av vyer är tillåtna.

6. De uppgifter som avses i punkt 2 och i punkt 3 a och d ska inte påverka formgivningens skyddsomfång som sådant.

Artikel 43

Tilldelning av genomförandebefogenheter avseende ansökningar

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter som ansökan om en registrerad EU-formgivning ska innehålla. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 159.2.

Artikel 44

Gemensam ansökan

1. Högst 50 formgivningar får sammanföras i en gemensam ansökan om registrerade EU-formgivningar. Immaterialrättsmyndigheten ska numrera varje formgivning i en gemensam ansökan enligt ett system som den verkställande direktören ska bestämma.

2. Utöver de avgifter som avses i artikel 42.4 ska en ansökningsavgift betalas för den gemensamma ansökan för varje ytterligare formgivning som ingår i den gemensamma ansökan och, om ansökan innehåller en begäran om senareläggning av offentliggörandet, en avgift för senareläggningen av offentliggörandet för varje formgivning som ingår i den gemensamma ansökan för vilken senareläggning begärs.

3. Den gemensamma ansökan ska uppfylla de formella krav som anges i de genomförandeakter som antas enligt artikel 45.

4. Varje formgivning som ingår i en gemensam ansökan eller en registrering som grundar sig på en sådan ansökan får behandlas separat från de andra. En sådan formgivning får, separat från de andra, åberopas, bli föremål för licensiering, sakrätt eller exekutiva åtgärder, ingå i insolvensförfaranden, avstås, förnyas, tilldelas, bli föremål för senarelagt offentliggörande eller förklaras ogiltig.

Artikel 45

Tilldelning av genomförandebefogenheter avseende gemensam ansökan

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter som en gemensam ansökan ska innehålla. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 159.2.

Artikel 46

Inlämningsdag

Inlämningsdagen för en ansökan om en registrerad EU-formgivning ska vara den dag då sökanden lämnar in de handlingar som innehåller de uppgifter som anges i artikel 42.1 till immaterialrättsmyndigheten, förutsatt att de ansökningsavgifter som avses i artiklarna 42.4 och 44.2 betalas inom en period av en månad från inlämnandet av de handlingarna.

Artikel 47

Likvärdighet mellan inlämning av unionsansökan och inlämning av nationell ansökan

En ansökan om en registrerad EU-formgivning för vilken en inlämningsdag har fastställts, ska i medlemsstaterna likställas med en ordinarie nationell ansökan, i förekommande fall med den prioritet som åberopas för ansökan om EU-formgivning.

Artikel 48

Klassificering och produktbeteckning

1. Produkter som en EU-formgivning är avsedd att ingå i eller användas för ska klassificeras i enlighet med Locarnoklassificeringen, i den ändrade lydelse som gäller på inlämningsdagen för ansökan.

2. Den produktbeteckning som avses i artikel 42.2 ska tydligt och exakt ange produkternas art och ska göra det möjligt att klassificera varje produkt i en enda klass och underklass i Locarnoklassificeringen, om möjligt med hjälp av den harmoniserade databas över produktbeteckningar som immaterialrättsmyndigheten tillhandahåller. Produktbeteckningen ska överensstämma med återgivningen av formgivningen.

3. Produkterna ska ordnas i grupper efter klasserna i Locarnoklassificeringen, och före varje grupp ska numret på den klass gruppen tillhör anges och grupperna ska följa samma ordning som klasserna och underklasserna i denna klassificering.

4. Om sökanden använder produktbeteckningar som inte finns i den databas som avses i punkt 2 eller som inte överensstämmer med återgivningen av formgivningen, får immaterialrättsmyndigheten föreslå produktbeteckningar från den databasen. Om sökanden inte svarar inom den tidsfrist som fastställts av immaterialrättsmyndigheten får den gå vidare med prövningen utifrån de föreslagna produktbeteckningarna.

Avsnitt 2

Prioritet

Artikel 49

Rätt till prioritet

1. Den som i vederbörlig ordning har lämnat in en ansökan om en formgivningsrättighet eller en nyttighetsmodell i eller med verkan för en stat som är part i Pariskonventionen eller i avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen, eller den person till vilken dennes rätt övergått, ska vid inlämningen av en ansökan om en registrerad EU-formgivning för samma formgivning eller nyttighetsmodell åtnjuta rätt till prioritet under en period av sex månader från inlämningsdag för den första ansökan.

2. Varje inlämning som enligt den nationella lagstiftningen i den stat där den gjordes eller enligt bilaterala eller multilaterala överenskommelser är tillräcklig för att fastställa den dag då ansökan lämnades in ska, oberoende av resultatet av ansökan, anses ge upphov till rätt till prioritet.

3. En senare ansökan om en formgivning som har varit föremål för en tidigare första ansökan, och som lämnas in i eller med avseende på samma stat, ska anses vara den första ansökan vid fastställande av prioritet under förutsättning att den tidigare ansökan, den dag då den senare ansökan lämnas in, har återkallats, förfallit eller avslagits utan att ha blivit allmänt tillgänglig, utan att några rättigheter kvarstår och utan att ha utgjort grund för åberopande av rätt till prioritet. Den tidigare ansökan ska inte därefter utgöra grund för åberopande av prioritet.

4. Om den första inlämningen har gjorts i en stat som inte är part i Pariskonventionen eller i avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen, ska punkterna 1–3 endast gälla i den utsträckning denna stat, enligt offentliggjorda uppgifter, på grundval av den första inlämning som gjorts till immaterialrättsmyndigheten och under villkor som motsvarar de som föreskrivs i denna förordning, beviljar en likvärdig rätt till prioritet. Vid behov ska den verkställande direktören uppmana kommissionen att överväga att undersöka om den staten medger sådan motsvarande behandling. Om kommissionen fastställer att motsvarande behandling medges, ska den låta offentliggöra ett meddelande om detta i *Europeiska unionens officiella tidning*.

5. Rätten till prioritet enligt punkt 4 ska tillämpas från och med dagen för offentliggörandet i *Europeiska unionens officiella tidning* av det meddelande i vilket det fastställs att motsvarande behandling medges, såvida det inte i meddelandet anges ett tidigare datum från och med vilket rätten till prioritet ska tillämpas. Den ska upphöra att tillämpas från och med dagen för offentliggörandet i *Europeiska unionens officiella tidning* av ett meddelande från kommissionen om att motsvarande behandling inte längre medges, såvida det inte i meddelandet anges ett tidigare datum från och med vilket rätten till prioritet inte ska tillämpas.

6. Meddelanden som avses i punkterna 4 och 5 ska även offentliggöras i immaterialrättsmyndighetens officiella tidning.

Artikel 50

Åberopande av prioritet

1. Den som ansöker om en registrerad EU-formgivning och önskar utnyttja prioritet från en tidigare ansökan ska lämna in en förklaring om prioritet antingen tillsammans med ansökan eller inom två månader från inlämningsdagen. En sådan förklaring om prioritet ska innehålla datum och land för den tidigare ansökan. Ärendenumret för den tidigare ansökan och dokumentationen till stöd för åberopandet av prioritet ska lämnas in inom tre månader från inlämningsdag för förklaringen om prioritet.

2. Den verkställande direktören får bestämma att den dokumentation som ska lämnas av sökanden till stöd för åberopandet om prioritet får vara mindre omfattande än vad som krävs enligt de genomförandeakter som antas i enlighet med artikel 51, under förutsättning att principen om likabehandling av sökande iakttas och under förutsättning att immaterialrättsmyndigheten kan få den information som behövs från andra källor.

Artikel 51

Tilldelning av genomförandebefogenheter avseende åberopande av prioritet

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer den typ av dokumentation som ska lämnas in till stöd för åberopandet av prioritet för en tidigare ansökan i enlighet med artikel 50.1. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 159.2.

Artikel 52

Verkan av rätt till prioritet

Rätten till prioritet ska medföra att prioritetsdagen ska räknas som den dag då ansökan om en registrerad EU-formgivning lämnades in, i enlighet med artiklarna 6, 7, 8, 24, 27.1 d, e och f samt 62.1.

Artikel 53

Utställningsprioritet

1. Om den som ansöker om en registrerad EU-formgivning har gjort produkter som formgivningen ingår i eller används på tillgängliga för allmänheten på en officiell eller officiellt erkänd internationell utställning som omfattas av tillämpningsområdet för konventionen angående internationella utställningar, undertecknad i Paris den 22 november 1928 och senast reviderad den 30 november 1972, får sökanden, om ansökan lämnas in inom sex månader från den dag sådana produkter först gjordes tillgängliga för allmänheten, åberopa rätt till prioritet från den dagen.

2. En sökande som önskar åberopa prioritet enligt punkt 1 ska lämna in en förklaring om prioritet antingen tillsammans med ansökan eller inom två månader från inlämningsdagen. Sökanden ska inom tre månader efter förklaringen om prioritet lämna in belägg för att de produkter som formgivningen ingår i, eller används på, har gjorts tillgängliga för allmänheten i den mening som avses i punkt 1.

3. En utställningsprioritet som har beviljats i en medlemsstat eller i tredjeland ska inte innebära att den prioritetstid som anges i artikel 49 förlängs.

Artikel 54

Tilldelning av genomförandebefogenheter

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer typen av och närmare uppgifter om de belägg som ska lämnas in för åberopande av utställningsprioritet i enlighet med artikel 53.2. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 159.2.

AVDELNING V

REGISTRERINGSFÖRFARANDE, FÖRNYELSE OCH ÄNDRING

Artikel 55

Prövning av de formella kraven för ansökan

1. Immaterialrättsmyndigheten ska pröva om en ansökan om en registrerad EU-formgivning uppfyller de krav för fastställelse av inlämningsdag som anges i artikel 46.

2. Immaterialrättsmyndigheten ska pröva om

a) ansökan om en registrerad EU-formgivning uppfyller de krav som anges i artikel 42.2, 42.3 och 42.5 och, i fråga om en gemensam ansökan, artikel 44.1 och 44.3,

b) i förekommande fall, tilläggsavgiften för senareläggning av offentliggörandet enligt artikel 42.4 har betalats inom föreskriven tid,

c) i förekommande fall, tilläggsavgiften för senareläggning av offentliggörandet för varje formgivning som ingår i en gemensam ansökan enligt artikel 44.2 har betalats inom föreskriven tid.

3. Om ansökan om en registrerad EU-formgivning inte uppfyller de krav som avses i punkt 1 eller 2 ska immaterialrättsmyndigheten begära att sökanden inom två månader från underrättelsen om denna begäran avhjälper bristerna eller betalningsförsummelsen.

4. Om sökanden inte uppfyller immaterialrättsmyndighetens begäran enligt punkt 3 om uppfyllande av de krav som avses i punkt 1 ska ansökan inte behandlas som en ansökan om en registrerad EU-formgivning. Om sökanden uppfyller begäran med avseende på dessa krav ska immaterialrättsmyndigheten som inlämningsdag för ansökan fastställa den dag då bristerna eller betalningsförsummelserna avhjälpts.

5. Om sökanden inte uppfyller immaterialrättsmyndighetens begäran enligt punkt 3 om uppfyllande av de krav som avses i punkt 2 a och b ska immaterialrättsmyndigheten avslå ansökan.

6. Om sökanden inte uppfyller immaterialrättsmyndighetens begäran enligt punkt 3 om uppfyllande av de krav som avses i punkt 2 c ska ansökan avslås med avseende på de ytterligare formgivningarna, såvida det inte klart framgår vilka formgivningar som det betalda beloppet är avsett att täcka. I avsaknad av andra kriterier för att avgöra vilka formgivningar som avses omfattas ska immaterialrättsmyndigheten behandla formgivningarna i den nummerordning de återges i den gemensamma ansökan. Ansökan ska avslås med avseende på de formgivningar för vilka tilläggsavgiften för senareläggning av offentliggörandet inte har betalts eller inte till fullo har betalts.

7. Underlåtenhet att iaktta kraven rörande åberopande av prioritet ska medföra att rätten till prioritet för ansökan går förlorad.

Artikel 56

Registreringshinder

1. Om immaterialrättsmyndigheten när den utför prövningen enligt artikel 55 i denna förordning, finner att den formgivning för vilken skydd söks inte överensstämmer med definitionen i artikel 4.1 i denna förordning, att den strider mot allmän ordning eller allmän moral, eller att den, utan att de behöriga myndigheterna har samtyckt till registreringen, innebär en felaktig användning av någon av de symboler som förtecknas i artikel 6ter i Pariskonventionen, eller av märken, emblem och vapen som inte omfattas av artikel 6ter i den konventionen men som är av särskilt allmänt intresse i en medlemsstat, ska den underrätta sökanden om att formgivningen inte kan registreras samt skälen för detta.

2. I den underrättelse som avses i punkt 1 ska immaterialrättsmyndigheten fastställa en tidsfrist inom vilken sökanden får yttra sig, återkalla sin ansökan eller de vyer som ger upphov till invändningar eller lämna in en ändrad återgivning av formgivningen som endast i oväsentliga detaljer skiljer sig från den återgivning som ursprungligen lämnades in.

3. Om sökanden inte undanröjer registreringshindren ska immaterialrättsmyndigheten avslå ansökan. Om dessa grunder endast gäller några av formgivningarna i en gemensam ansökan, ska immaterialrättsmyndigheten endast avslå den del av ansökan som gäller dessa formgivningar.

Artikel 57

Återkallelse och ändring av ansökan

1. Sökanden får när som helst återkalla en ansökan om EU-formgivning eller, när det gäller en gemensam ansökan, några av de formgivningar som ingår i ansökan.

2. Sökanden får när som helst ändra oväsentliga detaljer i återgivningen av den EU-formgivning som ansökan gäller.

Artikel 58

Delegering av befogenhet vad gäller ändring av ansökan

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 160 i syfte att komplettera denna förordning genom att fastställa närmare bestämmelser för förfarandet för att ändra en ansökan enligt artikel 57.2.

Artikel 59

Registrering

1. Om kraven för en ansökan om en registrerad EU-formgivning har uppfyllts och i den mån som ansökan inte har avslagits enligt artikel 56, ska immaterialrättsmyndigheten i registret föra in den formgivning som ingår i ansökan och de uppgifter som avses i artikel 104.2.

2. Om ansökan omfattar en begäran om senareläggning av offentliggörandet i enlighet med artikel 62 ska en uppgift om denna begäran och det datum då senareläggningen upphör också föras in i registret.

3. Registreringen ska innehålla uppgift om den inlämningsdag som avses i artikel 46.

4. Avgifterna enligt artiklarna 42.4 och 44.2 ska inte återbetalas, även om den sökta formgivningen inte registreras.

Artikel 60

Offentliggörande

Vid registreringen ska immaterialrättsmyndigheten offentliggöra den registrerade EU-formgivningen i den tidning om EU-formgivningar som avses i artikel 107.1 a.

Artikel 61

Tilldelning av genomförandebefogenheter avseende offentliggörande

Kommissionen ska anta genomförandeakter som specificerar de uppgifter som ska ingå i det offentliggörande som avses i artikel 60. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 159.2.

Artikel 62

Senareläggning av offentliggörande

1. Den som ansöker om en registrerad EU-formgivning får när ansökan lämnas in begära att offentliggörandet av den registrerade EU-formgivningen senareläggs upp till 30 månader räknat från inlämningsdag för ansökan eller, om prioritet åberopas, från den dag från vilken prioritet räknas.

2. Efter en begäran enligt punkt 1 i denna artikel ska, om de villkor som anges i artikel 59 är uppfyllda, den registrerade EU-formgivningen registreras, men varken återgivningen av formgivningen eller någon akt som rör ansökan får göras tillgänglig för allmänheten, med förbehåll för artikel 109.2.

3. Immaterialrättsmyndigheten ska i tidningen om EU-formgivningar offentliggöra en uppgift om en sådan begäran som avses i punkt 1. Uppgiften ska åtföljas av information som gör det möjligt att identifiera innehavaren av den registrerade formgivningen, ombudets namn, i förekommande fall, inlämningsdag för ansökan och registreringsdag för formgivningen samt ansökans ärendenummer. Varken återgivningen av formgivningen eller några uppgifter om hur den ser ut ska offentliggöras.

4. Vid utgången av senareläggningsperioden, eller tidigare om rättighetshavaren så begär, ska immaterialrättsmyndigheten göra alla uppgifter i registret och den akt som rör ansökan tillgängliga för allmänheten samt offentliggöra den registrerade EU-formgivningen i tidningen om EU-formgivningar.

5. Rättighetshavaren får förhindra offentliggörandet av den registrerade EU-formgivningen enligt punkt 4 i denna artikel genom att lämna in en begäran om avstående av EU-formgivningen i enlighet med artikel 71 senast tre månader före utgången av senareläggningsperioden. Varje begäran om registrering av avstående i registret som inte uppfyller kraven i artikel 71 och de genomförandeakter som antagits i enlighet med artikel 72, eller som lämnas in efter utgången av den tidsfrist på tre månader som avses i denna punkt, ska avslås.

6. Om det rör sig om en registrering som grundas på en gemensam ansökan enligt artikel 44 ska innehavaren, tillsammans med den begäran om tidigare offentliggörande som avses i punkt 4 i den här artikeln eller den begäran om avstående som avses i punkt 5 i den här artikeln, tydligt ange vilka av formgivningarna i ansökan som ska offentliggöras tidigare eller avstås från och för vilka formgivningar som senareläggningen av offentliggörandet ska fortsätta.

7. Om innehavaren inte uppfyller det krav som fastställs i punkt 6, ska immaterialrättsmyndigheten begära att innehavaren avhjälper bristerna inom en särskilt angiven tidsfrist som inte får upphöra efter senareläggningsperioden på 30 månader.

8. Underlåtenhet att avhjälpa den brist som avses i punkt 7 inom den angivna tidsfristen ska leda till att begäran om tidigt offentliggörande inte anses ha lämnats in eller till att begäran om avstående avslås.

9. För att talan ska kunna väckas på grundval av en registrerad EU-formgivning under senareläggningsperioden för offentliggörandet, måste uppgifterna i registret och i den akt som rör ansökan ha meddelats den person mot vilken talan väcks.

Artikel 63

Offentliggörande efter senareläggningsperioden

Immaterialrättsmyndigheten ska vid utgången av den senareläggningsperiod som avses i artikel 62 eller, om det gäller en begäran om tidigare offentliggörande, så snart det är tekniskt möjligt

a) offentliggöra den registrerade EU-formgivningen i tidningen om EU-formgivningar, med de närmare uppgifter som krävs enligt de bestämmelser som antagits enligt artikel 61, tillsammans med en uppgift om att ansökan innehöll en begäran om senareläggning av offentliggörandet i enlighet med artikel 62,

b) ge allmänheten tillgång till varje akt som rör formgivningen, och

c) ge allmänheten tillgång till alla uppgifter i registret, även sådana uppgifter som undantagits från offentliggörandet enligt artikel 109.5.

Artikel 64

Registreringsbevis

Efter offentliggörandet av den registrerade EU-formgivningen ska immaterialrättsmyndigheten på begäran utfärda ett registreringsbevis till innehavaren. Immaterialrättsmyndigheten ska mot avgift tillhandahålla bestyrkta eller obestyrkta kopior av registreringsbeviset. Registreringsbevisen och kopiorna ska utfärdas på elektronisk väg.

Artikel 65

Tilldelning av genomförandebefogenheter

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter som ska ingå i, och formen för, det registreringsbevis som avses i artikel 64. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 159.2.

Artikel 66

Förnyelse

1. Registrering av en EU-formgivning ska förnyas på begäran av innehavaren av den registrerade EU-formgivningen eller av någon som uttryckligen bemyndigats av rättighetshavaren att begära förnyelse, under förutsättning att förnyelseavgifterna har betalats.

2. Immaterialrättsmyndigheten ska underrätta innehavaren av den registrerade EU-formgivningen och andra personer som har en registrerad rätt med avseende på EU-formgivningen om registreringsperiodens utgång minst sex månader dessförinnan. Underlåtenhet att lämna sådan underrättelse ska inte medföra ansvar för immaterialrättsmyndigheten och ska inte påverka registreringsperiodens utgång.

3. En begäran om förnyelse ska lämnas in inom en sexmånadersperiod som föregår registreringsperiodens utgång. Förnyelseavgiften ska också betalas inom denna period.

Om så inte skett får en begäran lämnas in och avgiften betalas inom en ytterligare sexmånadersperiod efter registreringsperiodens utgång, om en tilläggsavgift för sen betalning av förnyelseavgiften eller sent inlämnande av begäran om förnyelse betalas inom denna tidsperiod.

4. Begäran om förnyelse enligt punkt 1 ska innehålla

a) namnet på den person som begär förnyelse,

b) registreringsnumret för den EU-formgivning som ska förnyas,

c) om det gäller en registrering som grundas på en gemensam ansökan, en uppgift om de formgivningar för vilka förnyelse begärs.

Om förnyelseavgifterna är betalda ska betalningen betraktas som en begäran om förnyelse, förutsatt att den innehåller samtliga nödvändiga uppgifter för att fastställa syftet med betalningen.

5. Om det rör sig om en registrering som grundas på en gemensam ansökan enligt artikel 44, där de avgifter som betalats inte är tillräckliga för att täcka alla de formgivningar för vilka förnyelse begärs, ska registreringen förnyas gällande de formgivningar som det betalda beloppet uppenbart är avsett att täcka. I avsaknad av andra kriterier för att avgöra vilka formgivningar som avses omfattas ska immaterialrättsmyndigheten behandla formgivningarna i den nummerordning de återges i den gemensamma ansökan.

6. Förnyelsen får verkan från och med dagen efter den dag då registreringsperioden går ut. Förnyelsen ska föras in i registret.

7. Om en begäran om förnyelse lämnas in inom de tidsperioder som anges i punkt 3, men de andra villkor för förnyelse som fastställs i denna artikel inte uppfylls, ska immaterialrättsmyndigheten informera sökanden om de konstaterade bristerna.

8. Om en begäran om förnyelse inte lämnas in eller lämnas in först efter upphörandet av den period som föreskrivs i punkt 3, eller om avgifterna inte betalas eller betalas först efter upphörandet av perioden i fråga, eller om de brister som avses i punkt 7 inte avhjälps inom den perioden, ska immaterialrättsmyndigheten besluta att registreringen har upphört och underrätta innehavaren av EU-formgivningen om detta. Om beslutet har blivit slutgiltigt ska immaterialrättsmyndigheten avföra formgivningen ur registret. Avförandet får verkan från och med den dag då den befintliga registreringen upphör. Om förnyelseavgifterna har betalats men registreringen inte förnyas ska dessa avgifter återbetalas.

9. En enda begäran om förnyelse får lämnas in för två eller flera formgivningar, förutsatt att innehavaren eller ombudet är densamma för alla formgivningar som omfattas av ansökan. Den erforderliga förnyelseavgiften ska betalas för varje formgivning för vilken förnyelse begärts.

Artikel 67

Ändring

1. Återgivningen av den registrerade EU-formgivningen får inte ändras i registret under registreringsperioden eller i samband med en förnyelse utom när det gäller oväsentliga detaljer.

2. En begäran från innehavaren om ändring ska innehålla återgivningen av den registrerade EU-formgivningen i dess ändrade version.

3. Begäran om ändring ska inte anses som inlämnad förrän den erforderliga avgiften har betalats. Om avgiften inte har betalats eller inte har betalats i sin helhet ska immaterialrättsmyndigheten informera innehavaren om detta. En enda begäran får göras för ändring av samma inslag i två eller flera registreringar, förutsatt att innehavaren är densamma för alla formgivningar. Den erforderliga ändringsavgiften ska betalas för varje registrering som ska ändras. Om de krav för ändring av registreringen som fastställs i denna artikel och i de genomförandeakter som antas enligt artikel 68 inte är uppfyllda ska immaterialrättsmyndigheten underrätta innehavaren om bristen. Om bristen inte åtgärdas inom en tidsfrist som anges av immaterialrättsmyndigheten, ska immaterialrättsmyndigheten avvisa begäran om ändring.

4. Offentliggörandet av registreringen av en ändring ska innefatta en återgivning av den ändrade EU-formgivningen.

Artikel 68

Tilldelning av genomförandebefogenheter avseende ändring

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter som en begäran om ändring enligt artikel 67.2 ska innehålla. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 159.2.

Artikel 69

Ändring av namn eller adress

1. Innehavaren av en registrerad EU-formgivning ska underrätta immaterialrättsmyndigheten om en ändring av innehavarens namn eller adress som inte föranleds av en överlåtelse eller ändring av innehavet av den registrerade EU-formgivningen.

2. En enda begäran får göras om en ändring av namn eller adress avser två eller flera registreringar för samma innehavare.

3. Om de krav för ändring av namn eller adress som fastställs i denna artikel och i de genomförandeakter som antas enligt artikel 70 inte är uppfyllda ska immaterialrättsmyndigheten underrätta innehavaren av den registrerade EU-formgivningen om denna brist. Om bristen inte åtgärdas inom en tidsperiod som ska fastställas av immaterialrättsmyndigheten ska immaterialrättsmyndigheten avvisa begäran.

4. Punkterna 1, 2 och 3 ska även tillämpas på en ändring av det registrerade ombudets namn och adress.

5. Immaterialrättsmyndigheten ska föra in de uppgifter som avses i artikel 104.3 a och b i registret.

6. Punkterna 1–4 ska tillämpas på ansökningar om registrerade EU-formgivningar. Ändringen ska registreras i de handlingar som immaterialrättsmyndighetens håller över ansökningar om EU-formgivning.

Artikel 70

Tilldelning av genomförandebefogenheter avseende ändring av namn eller adress

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter som en begäran om ändring av namn eller adress enligt artikel 69.1 ska innehålla. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 159.2.

AVDELNING VI

AVSTÅENDE FRÅN OCH OGILTIGHET AV REGISTRERADE EU-FORMGIVNINGAR

Artikel 71

Avstående

1. Ett avstående från en registrerad EU-formgivning ska skriftligen meddelas immaterialrättsmyndigheten av rättighetshavaren. Det ska inte ha rättsverkan förrän det har införts i registret.

2. Om en EU-formgivning vars offentliggörande har senarelagts avstås, ska den redan från början anses ha saknat den rättsverkan som avses i denna förordning.

3. Ett avstående ska registreras endast med samtycke från innehavaren av en rätt som har införts i registret. Om en licens har registrerats, ska avståendet införas i registret endast om innehavaren av den registrerade EU-formgivningen visar att licenstagaren har underrättats om innehavarens avsikt att avstå. Avståendet ska införas vid utgången av en tremånadersperiod från den dag då innehavaren visar immaterialrättsmyndigheten att licenstagaren har underrättats om avsikten att avstå, eller före utgången av denna period, så snart innehavaren visar att licenstagaren har gett sitt samtycke.

4. Om talan enligt artikel 15 avseende rätten till en registrerad EU-formgivning har väckts inför en behörig domstol eller myndighet ska immaterialrättsmyndigheten inte införa avståendet i registret utan kärandens samtycke.

5. Om de krav rörande avstående som anges i denna artikel och i de genomförandeakter som antagits enligt artikel 72 inte är uppfyllda ska immaterialrättsmyndigheten underrätta den rättighetshavare som meddelat avståendet om bristerna. Om bristerna inte åtgärdas inom en period som anges av immaterialrättsmyndigheten, ska immaterialrättsmyndigheten inte införa avståendet i registret.

Artikel 72

Tilldelning av genomförandebefogenheter avseende avstående

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer

a) de närmare uppgifter som en förklaring om avstående enligt artikel 71.1 ska innehålla,

b) den typ av dokumentation som krävs för att fastställa en tredje mans samtycke enligt artikel 71.3 och en kärandes samtycke enligt artikel 71.4.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 159.2.

Artikel 73

Ansökan om ogiltigförklaring

1. Med förbehåll för artikel 27.2–27.5 får varje fysisk eller juridisk person, eller en myndighet som har befogenhet till detta, till immaterialrättsmyndigheten lämna in en ansökan om ogiltigförklaring av en registrerad EU-formgivning.

2. En ansökan ska ges in skriftligen och vara motiverad. Den ska inte anses ingiven förrän avgiften för ansökan om ogiltigförklaring har betalats.

3. En ansökan om ogiltigförklaring ska inte tas upp till prövning om en tvist mellan samma parter om samma sak har avgjorts av antingen immaterialrättsmyndigheten eller av en sådan domstol för EU-formgivningar som avses i artikel 119, och immaterialrättsmyndighetens eller domstolens beslut om den ansökan har vunnit laga kraft.

Artikel 74

Prövning av ansökan

1. Om immaterialrättsmyndigheten finner att en ansökan om ogiltigförklaring kan tas upp till prövning, ska immaterialrättsmyndigheten pröva om de ogiltighetsgrunder som avses i artikel 27 hindrar bibehållandet av den registrerade EU-formgivningen.

2. Vid sin prövning av en ansökan om ogiltigförklaring ska immaterialrättsmyndigheten vid behov anmoda parterna att, inom en tidsfrist som immaterialrättsmyndigheten bestämmer, yttra sig över meddelanden från de andra parterna eller från immaterialrättsmyndigheten själv.

3. Om innehavaren av den registrerade EU-formgivningen så begär ska den som ansöker om ogiltigförklaring och åberopar ett äldre EU-varumärke eller ett nationellt varumärke som ett särskiljande kännetecken i den mening som avses i artikel 27.1 e i denna förordning lägga fram bevis för verkligt bruk av varumärket i enlighet med artikel 64.2 och 64.3 i förordning (EU) 2017/1001 och de bestämmelser som antagits enligt artikel 75 i den här förordningen.

4. En registrering av immaterialrättsmyndighetens beslut om en ansökan om ogiltigförklaring ska införas i registret när det beslutet vunnit laga kraft.

5. Immaterialrättsmyndigheten får föreslå parterna att de ingår en förlikning.

Artikel 75

Delegering av befogenheter avseende ogiltigförklaring

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 160 för att komplettera denna förordning genom att fastställa närmare bestämmelser om förfarandet för ogiltigförklaring av en EU-formgivning enligt artiklarna 73 och 74, inbegripet möjligheten att pröva en ansökan om ogiltigförklaring som en prioriterad fråga om innehavaren av den registrerade EU-formgivningen inte bestrider ogiltighetsgrunderna eller de yrkanden som framställts.

Artikel 76

Deltagande i förfarandet av den som påstås göra intrång

1. Om en ansökan om ogiltigförklaring av en registrerad EU-formgivning lämnas in, och så länge immaterialrättsmyndigheten inte har fattat något slutligt beslut, kan en tredje man som visar att talan om intrång i samma formgivning har väckts mot tredje mannen inträda som part i ogiltighetsförfarandet efter begäran som ska ges in inom tre månader från den dag då intrångstalan väcktes.

Detsamma ska gälla för en tredje man som visar både att innehavaren av EU-formgivningen har begärt att tredje mannen ska upphöra med ett påstått formgivningsintrång och att tredje mannen har väckt talan för att vid domstol få fastställt att tredje mannen inte gör intrång i EU-formgivningen.

2. En begäran om att få inträda som part ska lämnas in skriftligen och vara motiverad. Den ska inte anses ha lämnats in förrän den avgift som avses i artikel 73.2 har betalats. Därefter ska begäran, med förbehåll för eventuella undantag i genomförandeförordningen, behandlas som en ansökan om ogiltigförklaring.

AVDELNING VII

ÖVERKLAGANDEN

Artikel 77

Beslut som är föremål för överklagande

1. Ett beslut av immaterialrättsmyndigheten som avses i artikel 141 a, b och c får överklagas.

2. Artiklarna 66–72 i förordning (EU) 2017/1001 ska tillämpas på överklaganden som behandlas av överklagandenämnderna i enlighet med denna förordning, om inte annat föreskrivs i den här förordningen.

Artikel 78

Delegering av befogenheter avseende överklagandeförfaranden

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 160 i syfte att komplettera denna förordning genom att ange

a) det formella innehållet i det överklagande som avses i artikel 68 i förordning (EU) 2017/1001 och förfarandet för att lämna in och pröva överklagandet,

b) det formella innehållet i och formen för överklagandenämndens beslut enligt artikel 71 i förordning (EU) 2017/1001,

c) återbetalning av den överklagandeavgift som avses i artikel 68 i förordning (EU) 2017/1001.

AVDELNING VIII

FÖRFARANDE VID IMMATERIALRÄTTSMYNDIGHETEN

Avsnitt 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 79

Beslut och meddelanden från immaterialrättsmyndigheten

1. Immaterialrättsmyndighetens beslut ska innehålla beslutets grunder. Beslut får endast grunda sig på omständigheter eller bevis som parterna har haft tillfälle att yttra sig över. När muntliga förhandlingar hålls inför immaterialrättsmyndigheten, får beslutet meddelas muntligen. Beslutet ska senare delges parterna skriftligen.

2. Alla beslut, meddelanden eller underrättelser från immaterialrättsmyndigheten ska ange immaterialrättsmyndighetens enhet eller avdelning, samt namnet eller namnen på den ansvariga tjänstemannen eller de ansvariga tjänstemännen. De ska antingen undertecknas av nämnda tjänsteman eller tjänstemän eller vara försedda med immaterialrättsmyndighetens tryckta eller stämplade sigill. Den verkställande direktören får fastställa att andra metoder för att identifiera immaterialrättsmyndighetens enhet eller avdelning och namnet på den ansvariga tjänstemannen eller de ansvariga tjänstemännen, eller en annan identifiering än ett sigill, får användas när beslut, meddelanden eller underrättelser överförs via annat tekniskt kommunikationsmedel.

3. Beslut av immaterialrättsmyndigheten som kan överklagas ska åtföljas av ett skriftligt meddelande om att ett överklagande ska inges skriftligen till immaterialrättsmyndigheten inom två månader från dagen för underrättelse om beslutet i fråga. Sådana meddelanden ska även rikta parternas uppmärksamhet på bestämmelserna i artiklarna 66, 67, 68, 71 och 72 i förordning (EU) 2017/1001, som också är tillämpliga på överklaganden enligt den här förordningen enligt artikel 77.2 i den här förordningen. Parterna kan inte som grund för överklagandet åberopa den omständigheten att immaterialrättsmyndigheten underlåtit att informera om möjligheten att överklaga.

Artikel 80

Immaterialrättsmyndighetens prövning av sakförhållandena på eget initiativ

1. I förfaranden vid immaterialrättsmyndigheten ska denna på eget initiativ pröva sakförhållandena. I ärenden om ogiltigförklaring ska dock prövningen vara begränsad till vad parterna åberopat och yrkat.

2. Immaterialrättsmyndigheten behöver inte beakta omständigheter eller bevis som de berörda parterna inte har lämnat in i rätt tid.

Artikel 81

Muntlig förhandling

1. Om immaterialrättsmyndigheten anser det lämpligt, ska den hålla muntlig förhandling, antingen på eget initiativ eller på begäran av någon av parterna.

2. Muntlig förhandling inför granskarna och avdelningen med ansvar för att föra registret ska inte vara offentlig.

3. Muntlig förhandling, även meddelande av beslut, inför annulleringsenheten och överklagandenämnden ska vara offentlig, om inte den avdelning vid vilken förhandlingen äger rum beslutar annat i fall då offentlighet skulle kunna medföra allvarliga och oskäliga olägenheter, särskilt för någon av parterna.

Artikel 82

Delegering av befogenheter avseende muntlig förhandling

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 160 i syfte att komplettera denna förordning genom att fastställa de närmare bestämmelserna för muntlig förhandling som avses i artikel 81, inbegripet de närmare bestämmelserna för språkanvändning enligt artikel 137.

Artikel 83

Bevisupptagning

1. I förfaranden vid immaterialrättsmyndigheten ska bland annat följande bevismedel vara tillåtna:

a) Hörande av part.

b) Inhämtande av upplysningar.

c) Företeende av handlingar och bevis.

d) Hörande av vittnen.

e) Sakkunnigutlåtanden.

f) Beedigade eller styrkta skriftliga utlåtanden eller andra skriftliga utlåtanden som har liknande rättsverkan enligt lagstiftningen i den stat där det aktuella utlåtandet upprättades.

2. Den berörda avdelningen vid immaterialrättsmyndigheten får ge en av sina ledamöter i uppdrag att pröva framlagd bevisning.

3. Om immaterialrättsmyndigheten anser att muntligt förhör med part, vittne eller sakkunnig är nödvändigt, ska den berörda personen kallas till förhör vid immaterialrättsmyndigheten. Kallelsetiden till sådana förhör ska vara minst en månad såvida inte part, vittne eller sakkunnig samtycker till en kortare tid.

4. Parterna ska underrättas om ett vittne eller en sakkunnig ska höras vid immaterialrättsmyndigheten. De ska tillåtas vara närvarande och ställa frågor till vittnet eller den sakkunnige.

5. Den verkställande direktören ska bestämma de belopp för omkostnader, inklusive förskott, som ska betalas med avseende på kostnaderna för bevisupptagning.

Artikel 84

Delegering av befogenheter avseende bevisupptagning

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 160 i syfte att komplettera denna förordning genom att fastställa de närmare bestämmelserna för bevisupptagning som avses i artikel 83.

Artikel 85

Underrättelse

1. Immaterialrättsmyndigheten ska på eget initiativ underrätta samtliga berörda om alla beslut och kallelser och andra underrättelser eller meddelanden från vilka en tidsfrist ska räknas, eller om vilka de berörda ska underrättas enligt andra bestämmelser i denna förordning eller i akter som antagits enligt denna förordning, eller om vilka underrättelse har beslutats av den verkställande direktören.

2. Underrättelsen ska ske på elektronisk väg. Närmare bestämmelser om elektroniska medel ska fastställas av den verkställande direktören.

3. Om immaterialrättsmyndigheten har konstaterat att underrättelsen är omöjlig att genomföra ska underrättelsen ske genom offentligt tillkännagivande. Den verkställande direktören ska bestämma hur det offentliga tillkännagivandet ska ske och bestämma början av den period på en månad efter vilken dokumentet ska anses ha delgetts.

Artikel 86

Delegering av befogenheter avseende underrättelse

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 160 i syfte att komplettera denna förordning genom att fastställa närmare bestämmelser för underrättelse i enlighet med artikel 85.

Artikel 87

Underrättelse om förlust av rättigheter

Om immaterialrättsmyndigheten, utan att något beslut har fattats, konstaterar att denna förordning eller akter som antagits enligt denna förordning medför en förlust av rättigheter ska den underrätta de berörda personerna om detta i enlighet med artikel 85. De berörda personerna får, om de anser att immaterialrättsmyndighetens konstaterande är felaktigt, inom två månader från och med underrättelsen av meddelandet begära att ett beslut fattas i frågan. Immaterialrättsmyndighetens ska endast anta ett sådant beslut när den inte delar sökandens åsikt. Om så inte är fallet ska immaterialrättsmyndigheten ompröva sitt konstaterande och underrätta sökande om detta.

Artikel 88

Meddelanden till immaterialrättsmyndigheten

Meddelanden till immaterialrättsmyndigheten ska lämnas på elektronisk väg. Den verkställande direktören ska fastställa vilka elektroniska medel som ska användas samt hur och på vilka tekniska villkor sådana elektroniska medel ska användas.

Artikel 89

Delegering av befogenheter avseende meddelanden till immaterialrättsmyndigheten

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 160 i syfte att komplettera denna förordning genom att fastställa bestämmelser om meddelanden till immaterialrättsmyndigheten enligt artikel 88 och de formulär för sådana meddelanden som ska göras tillgängliga av immaterialrättsmyndigheten.

Artikel 90

Tidsfrister

1. Tidsfrister ska fastställas som hela år, månader, veckor eller dagar. Beräkningen ska börja dagen efter den dag då den relevanta händelsen inträffade. Tidsfristerna får inte vara kortare än en månad och inte längre än sex månader, om inte annat anges i denna förordning eller i akter som antas enligt denna förordning.

2. Den verkställande direktören ska före början av varje kalenderår fastställa de dagar då immaterialrättsmyndigheten inte är öppen för mottagande av handlingar.

3. Den verkställande direktören ska fastställa avbrottsperiodens varaktighet i fall av ett faktiskt avbrott i immaterialrättsmyndighetens anslutning till tillåtna elektroniska kommunikationsmedel.

4. Om den normala kommunikationen från parterna i förfarandet till immaterialrättsmyndigheten, eller tvärtom, avbryts eller störs av exceptionella händelser, som en naturkatastrof eller en strejk, får den verkställande direktören fastställa att, för de parter i förfarandet som har sin bostad eller sitt säte i det geografiska område som berörs av de exceptionella händelserna, eller som har utsett ett ombud med driftställe i det området, alla tidsfrister som annars skulle löpa ut den dag eller efter den dag då en sådan händelse börjar ska förlängas till ett visst datum. När detta datum fastställs ska den verkställande direktören bedöma när den exceptionella händelsen upphör. Om händelsen berör immaterialrättsmyndighetens säte ska det av den verkställande direktörens fastställande framgå att det är tillämpligt på samtliga parter i förfarandet.

Artikel 91

Delegering av befogenhet avseende beräkning av tidsfrister och tidsfristernas längd

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 160 i syfte att komplettera denna förordning genom att fastställa närmare bestämmelser om beräkning av tidsfrister och tidsfristers längd som avses i artikel 90.

Artikel 92

Rättelse av fel och uppenbara förbiseenden

1. Immaterialrättsmyndigheten ska, på eget initiativ eller på begäran av en part, rätta till språkfel, skrivfel och uppenbara förbiseenden i sina beslut, fel vid registreringen av en EU-formgivning eller fel vid offentliggörandet av registreringen.

2. När innehavaren begär en rättelse av fel som gjorts vid registreringen av en EU-formgivning eller offentliggörandet av registreringen ska artikel 69 gälla i tillämpliga delar.

3. Rättelser av fel som gjorts vid registreringen av en EU-formgivning eller offentliggörandet av registreringen ska offentliggöras av immaterialrättsmyndigheten.

Artikel 93

Avförande av uppgifter från registret och återkallelse av beslut

1. Om immaterialrättsmyndigheten har fört in en uppgift i registret eller fattat ett beslut som är behäftat med ett uppenbart fel som kan tillskrivas immaterialrättsmyndigheten, ska den säkerställa att den införda uppgiften avförs eller att beslutet återkallas. Om det bara finns en part i ärendet och införandet eller handlingen påverkar denna parts rätt, ska avförande eller återkallelse ske även om felaktigheten inte var uppenbar för parten.

2. Avförande eller återkallelse enligt punkt 1 ska, självmant eller på begäran av en av parterna i ärendet, beslutas av den avdelning som förde in uppgiften eller fattade beslutet. Avförandet av en uppgift från registret eller återkallelse av beslutet ska ske inom ett år från den dag då uppgiften infördes eller beslutet fattades, sedan parterna i ärendet och de eventuella innehavare av rätten till den aktuella EU-formgivningen som är införd i registret har hörts. Immaterialrättsmyndigheten ska föra protokoll över sådana avföranden eller återkallelser.

3. Denna artikel påverkar inte parternas möjlighet att överklaga enligt artiklarna 77 och 78 eller möjligheten att rätta till fel och uppenbara förbiseenden enligt artikel 92. Om ett överklagande har ingetts mot ett av immaterialrättsmyndigheten fattat beslut som är behäftat med ett fel förlorar överklagandeförfarandet sitt föremål om immaterialrättsmyndigheten återkallar sitt beslut enligt punkt 1 i den här artikeln. I det senare fallet ska avgiften för överklagande återbetalas till klaganden.

Artikel 94

Delegering av befogenheter avseende avförande av uppgifter och återkallelse av beslut

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 160 i syfte att komplettera denna förordning genom att fastställa förfarandet för avförande av en uppgift från registret eller återkallelse av ett beslut enligt artikel 93.

Artikel 95

Återställande av försutten tid

1. En sökande eller innehavare av en registrerad EU-formgivning eller annan part i ett förfarande vid immaterialrättsmyndigheten som, trots att ha iakttagit all omsorg som omständigheterna krävt, inte har kunnat iaktta en tidsfrist gentemot immaterialrättsmyndigheten, ska efter ansökan få sin rätt återställd, om underlåtenheten i fråga i enlighet med denna förordning har fått till omedelbar följd att en rättighet eller möjlighet att överklaga gått förlorad.

2. Sökanden ska lämna in ansökan skriftligen inom två månader efter det att orsaken till att tidsfristen överskridits har undanröjts. Den underlåtna åtgärden ska vidtas inom denna frist. Ansökan får inte göras senare än ett år från utgången av den frist som inte iakttagits. Har förnyelse av registrering inte gjorts eller förnyelseavgift inte betalats ska den ytterligare frist på sex månader efter utgången av registreringsperioden som anges i artikel 66.3 inte räknas av från perioden på ett år.

3. I ansökan ska grunderna anges för denna och för de omständigheter som åberopas till stöd för den. Den ska inte anses ha lämnats in förrän avgiften för återställande av försutten tid har betalats. Om återställande av försutten tid beviljas, ska avgiften återbetalas.

4. Beslut om ansökan ankommer på den avdelning som är behörig att besluta i anledning av underlåtenheten.

5. Underlåtenhet att iaktta de tidsfrister som fastställs i punkt 2 i denna artikel och i artikel 96 ska inte leda till återställande av rätt enligt punkt 1 i den här artikeln.

6. Om en sökande eller innehavare av en registrerad EU-formgivning får den försuttna tiden återställd, kan sökanden eller innehavaren inte åberopa sina rättigheter gentemot en tredje man som i god tro under tiden mellan förlusten av rättigheterna till ansökan om eller registrering av den registrerade EU-formgivningen och offentliggörandet av beslutet om återställande av den försuttna tiden, har släppt ut produkter på marknaden som en sådan formgivning ingår i eller används för som faller inom den registrerade EU-formgivningens skyddsomfång.

7. Tredje man som kan göra punkt 6 gällande får föra talan mot beslutet om att återställa den försuttna tiden för sökanden eller för innehavaren av en registrerad EU-formgivning inom två månader från dagen för offentliggörandet av beslutet om att återställa den försuttna tiden.

8. Denna artikel påverkar inte en medlemsstats rätt att bevilja återställande av försutten tid i fråga om de tidsfrister som fastställs i denna förordning och som ska iakttas gentemot den statens myndigheter.

Artikel 96

Fortsatt behandling

1. Den som ansöker om eller innehar en registrerad EU-formgivning eller varje annan part i ett förfarande vid immaterialrättsmyndigheten som inte har iakttagit en tidsfrist gentemot immaterialrättsmyndigheten, kan på begäran få till stånd en fortsatt behandling av ärendet, under förutsättning att den underlåtna åtgärd som tidsfristen avsåg har vidtagits när begäran görs. En begäran om fortsatt behandling får endast godtas om den lämnas in inom två månader från utgången av den tidsfrist som inte iakttagits. Begäran ska inte anses ha lämnats in förrän avgiften för fortsatt behandling har betalats.

2. Fortsatt behandling får inte beviljas vid underlåtenhet att följa de tidsfrister som föreskrivs i

a) artiklarna 46, 49.1, 53.1, 55.3, 66.3 och 95.2 i denna förordning,

b) artiklarna 68 och 72.5 i förordning (EU) 2017/1001 jämförda med artikel 77.2 i den här förordningen,

c) punkt 1 i den här artikeln.

3. Den avdelning som är behörig att fatta beslut om den underlåtna åtgärden ska fatta beslut om begäran om fortsatt behandling.

4. Om immaterialrättsmyndigheten bifaller begäran om fortsatt behandling ska följderna av att tidsfristen inte iakttagits inte anses ha inträffat. Om ett beslut har fattats mellan utgången av den tidsfristen och en begäran om fortsatt behandling ska den avdelning som är behörig att fatta beslut om den underlåtna åtgärden ompröva beslutet och, om fullgörandet av den underlåtna åtgärden är tillräckligt i sig, fatta ett annat beslut. Om immaterialrättsmyndigheten efter omprövning fastställer att det ursprungliga beslutet inte behöver ändras ska det beslutet bekräftas skriftligen.

5. Om immaterialrättsmyndigheten avvisar begäran om fortsatt behandling ska avgiften återbetalas.

Artikel 97

Avbrott i förfarandet

1. Förfarandet vid immaterialrättsmyndigheten ska avbrytas i följande fall:

a) I händelse av dödsfall eller bristande rättshandlingsförmåga hos sökanden eller innehavaren av en registrerad EU-formgivning eller för den person som enligt nationell rätt är bemyndigad att agera för sökandens eller innehavarens räkning.

b) I händelse av att sökanden eller innehavaren av en registrerad EU-formgivning förhindras att fortsätta förfarandet vid immaterialrättsmyndigheten på grund av att rättsliga åtgärder har vidtagits mot sökandens eller innehavarens egendom.

c) I händelse av dödsfall eller bristande rättshandlingsförmåga hos ombudet för en sökande eller innehavare av en registrerad EU-formgivning eller om ombudet förhindras att fortsätta förfarandet vid immaterialrättsmyndigheten på grund av att rättsliga åtgärder har vidtagits mot ombudets egendom.

I den utsträckning som ett dödsfall eller en bristande förmåga enligt första stycket a i denna punkt inte påverkar behörigheten för ett sådant ombud som utsetts enligt artikel 116, ska förfarandet avbrytas endast på begäran av ett sådant ombud.

2. Förfarandet vid immaterialrättsmyndigheten får återupptas så snart identiteten på den person som är bemyndigad att fortsätta förfarandet har fastställts eller immaterialrättsmyndigheten har uttömt alla rimliga försök att fastställa en sådan persons identitet.

Artikel 98

Delegering av befogenheter vad gäller återupptagande av förfarandet

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 160 i syfte att komplettera denna förordning genom att fastställa närmare bestämmelser för återupptagande av förfarandet vid immaterialrättsmyndigheten enligt artikel 97.2.

Artikel 99

Tillämpning av allmänna principer

Om denna förordning eller akter som antagits enligt denna förordning inte innehåller förfarandebestämmelser ska immaterialrättsmyndigheten beakta de processrättsliga principer som är allmänt erkända i medlemsstaterna.

Artikel 100

Preskription av betalningsskyldighet

1. Immaterialrättsmyndighetens rätt att kräva betalning av en avgift ska upphöra när fyra år förflutit från utgången av det kalenderår under vilket avgiften förföll till betalning.

2. Rätt till återbetalning från immaterialrättsmyndigheten av en avgift eller av överskjutande belopp som inbetalats då en avgift erlagts ska upphöra när fyra år förflutit från utgången av det kalenderår under vilket rätten uppkom.

3. De frister som anges i punkterna 1 och 2 ska avbrytas i det fall som avses i punkt 1 genom en anmodan att betala avgiften och i det fall som avses i punkt 2 genom skriftligt krav på återbetalning. Efter avbrottet ska fristen omedelbart börja löpa på nytt. Den ska utgå senast när sex år förflutit från utgången av det kalenderår under vilket den ursprungligen började löpa, om inte talan under tiden väckts för att göra rätten gällande. I detta fall ska fristen upphöra tidigast ett år efter det att domen vunnit laga kraft.

Avsnitt 2

Kostnader

Artikel 101

Fördelning av kostnaderna

1. Den förlorande parten i förfaranden om ogiltigförklaring av en registrerad EU-formgivning eller överklagande ska bära de avgifter som betalats av den andra parten för ansökan om ogiltigförklaring och för överklaganden. Den förlorande parten ska även bära alla den andra partens kostnader som är nödvändiga för förfarandet, däribland kostnader för resor och uppehälle samt ersättning till ombud enligt artikel 116.1, inom ramen för de maximibelopp som fastställs för varje kostnadskategori i de genomförandeakter som antagits enligt artikel 102.

2. Annulleringsenheten eller överklagandenämnden ska, om parterna förlorar på vissa punkter och vinner på andra eller om det är motiverat av rättviseskäl, fatta beslut om en annan fördelning av kostnaderna än den som fastställs i punkt 1.

3. En part som avslutar ett förfarande genom att återkalla en ansökan om EU-formgivning, en ansökan om ogiltigförklaring eller ett överklagande, genom att inte förnya registreringen av EU-formgivningen eller genom att avstå från en registrerad EU-formgivning, ska bära den andra partens avgifter och kostnader enligt punkterna 1 och 2.

4. Om frågan inte slutligt avgörs, ska kostnaderna fördelas efter vad annulleringsenheten eller överklagandenämnden finner skäligt.

5. Om parterna inför annulleringsenheten eller överklagandenämnden kommer överens om en annan fördelning av kostnaderna än den som följer av punkterna 1–4, ska den berörda enheten beakta denna överenskommelse.

6. Annulleringsenheten eller överklagandenämnden ska på eget initiativ fastställa det belopp som ska betalas i enlighet med punkterna 1–5 i denna artikel då de kostnader som ska betalas endast omfattar avgifter till immaterialrättsmyndigheten och kostnader för ombuden. I alla andra fall ska registratorn vid överklagandenämnden eller annulleringsenheten på begäran fastställa det belopp som ska betalas. Begäran får endast godtas under en period av två månader från det datum då det beslut för vilket begäran om fastställande av kostnaderna gjorts har vunnit laga kraft och ska åtföljas av en faktura och styrkande handlingar. När det gäller kostnader för ombuden i den mening som avses i artikel 116.1 ska det räcka med en försäkran från ombudet att kostnaderna har uppkommit. För övriga kostnader ska det vara tillräckligt att de fastställs som rimliga.

Om beloppet fastställs enligt första stycket i denna punkt ska kostnaderna för ombuden utgå på den nivå som fastställs i den genomförandeakt som antagits enligt artikel 102, oavsett om de verkligen har uppkommit.

7. Beslut om fastställande av kostnader som antas i enlighet med punkt 6 ska innehålla de skäl som ligger till grund för beslutet och får omprövas av annulleringsenheten eller överklagandenämnden efter en begäran som ska lämnas in inom en månad från datumet för underrättelse om beslutet. Begäran ska inte anses ha lämnats in förrän avgiften för omprövning av kostnadsbeloppet har betalats. Annulleringsenheten eller överklagandenämnden, beroende på vad som är fallet, ska fatta beslut om begäran om omprövning av beslutet om fastställande av kostnader utan muntlig förhandling.

Artikel 102

Tilldelning av genomförandebefogenheter avseende maximinivåer för kostnader

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer maximinivåerna för de kostnader som är nödvändiga för förfarandet och som faktiskt uppkommit för den vinnande parten i enlighet med artikel 101.1. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 159.2.

Kommissionen ska då den fastställer sådana maximibelopp för kostnader för resor och uppehälle ta hänsyn till avståndet mellan partens, ombudets, vittnets eller den sakkunniges bostad eller driftsställe och den plats där den muntliga förhandlingen hålls samt i vilket skede av förfarandet kostnaderna har uppkommit samt, när det gäller kostnader för ombuden enligt artikel 116.1, behovet av att säkerställa att den andra parten av taktiska skäl inte missbrukar skyldigheten att bära kostnaderna. Kostnader för uppehälle ska dessutom beräknas i enlighet med tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i unionen och anställningsvillkoren för övriga anställda i unionen som fastställs i rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 ([14]). Den förlorande parten ska bära kostnaderna för en enda part i förfarandet och, i förekommande fall, ett enda ombud.

Artikel 103

Verkställighet av beslut om kostnadsbelopp

1. Ett slutligt beslut av immaterialrättsmyndigheten om fastställande av kostnadsbelopp ska vara verkställbart.

2. Verkställighet ska regleras av de civilrättsliga bestämmelser som gäller i den medlemsstat på vars territorium den äger rum. Varje medlemsstat ska utse en myndighet som ansvarar för att pröva äktheten i det beslut som avses i punkt 1 och lämna myndighetens kontaktuppgifter till immaterialrättsmyndigheten, domstolen och kommissionen. Beslutet om verkställighet ska av den myndigheten fogas till beslutet, utan andra formaliteter än prövningen av beslutets äkthet.

3. När de formkrav som avses i punkt 2 har uppfyllts efter ansökan från den berörda parten, får denna begära verkställighet i enlighet med nationell lagstiftning genom att ansöka direkt hos den behöriga myndigheten.

4. Verkställighet kan uppskjutas endast genom beslut av Europeiska gemenskapernas domstol. Domstolarna i den berörda medlemsstaten ska dock vara behöriga när det gäller att bedöma om verkställighetsåtgärderna genomförs på ett korrekt sätt.

([14]) Rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 av den 29 februari 1968 om fastställande av tjänsteföreskrifter för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna och anställningsvillkor för övriga anställda i dessa gemenskaper samt om införande av särskilda tillfälliga åtgärder beträffande kommissionens tjänstemän (EGT L 56, 4.3.1968, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/1968/259(1)/oj).

Avsnitt 3

Information till allmänheten och till medlemsstaternas myndigheter

Artikel 104

Register över EU-formgivningar

1. Immaterialrättsmyndigheten ska föra och hålla uppdaterat ett register över registrerade EU-formgivningar.

2. Registret ska innehålla följande uppgifter om registreringar av EU-formgivningar:

a) Inlämningsdag och registreringsdag för ansökan, enligt artikel 59.3.

b) Ansökans ärendenummer och ärendenummer för varje enskild formgivning i en gemensam ansökan.

c) Datum då registreringen offentliggjordes.

d) Sökandens namn samt stad och land.

e) Ombudets namn och tjänsteadress, utom för ett ombud som avses i artikel 115.3 första stycket.

f) Återgivningen av formgivningen.

g) Namnen på produkterna, vilka ska föregås av numren på klasserna och underklasserna i Locarnoklassificeringen.

h) Uppgifter om åberopande av prioritet enligt artikel 50.

i) Uppgifter om åberopande av utställningsprioritet enligt artikel 53.

j) Uppgift om formgivaren eller laget av formgivare enligt artikel 18 eller en förklaring om att formgivaren eller laget av formgivare har avstått från rätten att anges.

k) Det språk som ansökan lämnades in på och det andra språk som sökanden har angett i ansökan, enligt artikel 137.3.

l) Datum för registreringen av formgivningen i registret och registreringsnumret enligt artikel 59.1.

m) Uppgift om eventuell begäran om senareläggning av offentliggörandet enligt artikel 62.3 med angivande av det datum då senareläggningen upphör.

n) Uppgift om att en beskrivning har lämnats in enligt artikel 42.3 a.

3. Registret ska även innehålla följande uppgifter, med angivelse av datum för införandet av uppgifterna:

a) Ändringar av innehavarens namn eller stad och land enligt artikel 69.

b) Ändringar av ombudets namn eller tjänsteadress, utom för ett ombud som avses i artikel 115.3 första stycket.

c) När ett nytt ombud utses, detta ombuds namn och tjänsteadress.

d) Ändringar av formgivarens eller formgivarlagets namn enligt artikel 18.

e) Korrigeringar av fel och uppenbara förbiseenden enligt artikel 92.

f) Ändringar av formgivningen enligt artikel 67.

g) En uppgift om att talan om en rätt till en formgivning har väckts vid den behöriga domstolen eller myndigheten enligt artikel 15.5 a.

h) Datum och uppgifter om den behöriga domstolens eller myndighetens slutliga beslut eller annat avslutande av förfarandet enligt artikel 15.5 b.

i) Ett byte av innehavare enligt artikel 15.5 c.

j) En överlåtelse enligt artikel 31.

k) Skapande eller överlåtelse av en sakrätt enligt artikel 33 och typ av sakrätt.

l) Exekutiva åtgärder enligt artikel 34 och insolvensförfaranden enligt artikel 35.

m) Beviljande eller överlåtelse av en licens enligt artikel 16.2 eller 36, och i förekommande fall den typ av licens som avses i artikel 37.3.

n) Förnyelse av registreringen enligt artikel 66 och datum från och med vilket förnyelsen gäller.

o) Fastställande av registreringsperiodens upphörande enligt artikel 66.8.

p) En förklaring från innehavaren om avstående enligt artikel 71.1.

q) Inlämningsdag och uppgifter avseende en ansökan om ogiltigförklaring enligt artikel 73, ett genkäromål om ogiltigförklaring enligt artikel 123.5 eller ett överklagande enligt artikel 77.

r) Datum för och uppgifter om det slutliga beslutet om ansökan om ogiltigförklaring enligt artikel 74, det slutliga beslutet om ett genkäromål om ogiltigförklaring enligt artikel 125.3, det slutliga beslutet om ett överklagande enligt artikel 77 eller varje annat avslutande av förfarandet enligt dessa artiklar.

s) Avförande från registret av en uppgift rörande det ombud som förts in i registret enligt punkt 2 e.

t) Ändring eller avförandet från registret av de uppgifter som avses i punkt 3 l, m och n.

u) Återkallelse av ett beslut eller ett avförande av en uppgift i registret enligt artikel 93, om återkallelsen eller avförandet rör ett beslut eller en uppgift som har offentliggjorts.

4. Den verkställande direktören får besluta att andra uppgifter än de som avses i punkterna 2 och 3 ska föras in i registret.

5. Registret får föras i elektronisk form. Immaterialrättsmyndigheten ska samla in, organisera, offentliggöra och lagra de uppgifter som avses i punkterna 1, 2 och 3, inklusive eventuella personuppgifter, för de ändamål som anges i punkt 8. Immaterialrättsmyndigheten ska säkerställa att registret är lättillgängligt för allmän granskning.

6. Innehavaren av en registrerad EU-formgivning ska meddelas om alla ändringar i registret.

7. Immaterialrättsmyndigheten ska, om tillgången till registret inte är begränsad enligt artikel 109.5, på begäran och på elektronisk väg tillhandahålla bestyrkta eller obestyrkta utdrag ur registret.

8. Behandling av data rörande de uppgifter som avses i punkterna 2 och 3, inklusive eventuella personuppgifter, ska ske i följande syften:

a) Administrering av ansökningarna, registreringarna eller båda, enligt vad som anges i denna förordning och i alla akter som antas enligt denna.

b) Förande av ett offentligt register som myndigheter och ekonomiska aktörer kan granska och ta del av, så att de kan utöva de rättigheter som de tilldelas genom denna förordning och informera sig om huruvida det finns tidigare rättigheter tillhörande tredje man.

c) Framställning av rapporter och statistik så att immaterialrättsmyndigheten kan optimera sin verksamhet och förbättra funktionssättet för systemet för registrering av EU-formgivningar.

9. Samtliga data, inklusive personuppgifter, rörande de uppgifter som avses i punkterna 2 och 3 i denna artikel ska anses vara av allmänintresse och ska vara tillgängliga för tredje man, utom i den mån annat föreskrivs i artikel 62.2. Uppgifterna i registret ska bevaras tills vidare.

Artikel 105

Databas

1. Utöver skyldigheten att föra registret som avses i artikel 104 ska immaterialrättsmyndigheten samla in och i en elektronisk databas lagra samtliga uppgifter som lämnas in av innehavare eller andra parter i förfaranden enligt denna förordning eller akter som antas enligt denna.

2. Den elektroniska databasen får innehålla personuppgifter, utöver sådana som införs i registret enligt artikel 104, i den mån sådana data krävs enligt denna förordning eller akter som antas enligt denna. Insamlingen, lagringen och behandlingen av personuppgifter ska syfta till följande:

a) Administrering av ansökningarna, registreringarna eller båda, enligt vad som anges i denna förordning och i akter som antas enligt denna.

b) Tillgång till information som krävs för att de relevanta förfarandena ska kunna genomföras lättare och mer effektivt.

c) Kommunikation med sökande och andra parter i förfaranden.

d) Framställning av rapporter och statistik så att immaterialrättsmyndigheten kan optimera sin verksamhet och förbättra systemets funktionssätt.

3. Den verkställande direktören ska fastställa villkoren för tillgång till databasen och på vilket sätt dess innehåll, exklusive de personuppgifter som avses i punkt 2 i denna artikel men inklusive de uppgifter som förtecknas i artikel 104, får göras tillgängligt.

4. Tillgången till de personuppgifter som avses i punkt 2 ska begränsas och sådana uppgifter får inte göras tillgängliga för allmänheten såvida inte den berörda parten har gett sitt uttryckliga samtycke.

5. Alla uppgifter ska bevaras tills vidare. Den berörda parten får dock begära att personuppgifter tas bort från databasen när det har gått 18 månader från utgången av den registrerade EU-formgivningen eller avslutandet av det relevanta förfarandet mellan parter. Den berörda parten ska alltid ha rätt att få oriktiga eller felaktiga uppgifter rättade.

Artikel 106

Tillgång online till beslut

1. Immaterialrättsmyndighetens beslut om registrerade EU-formgivningar ska tillgängliggöras online för allmänheten för information och konsultation. En part i de förfaranden som ledde till antagandet av beslutet får begära att personuppgifter i beslutet tas bort.

2. Immaterialrättsmyndigheten får erbjuda tillgång online till domar vid nationella domstolar och EU-domstolar som rör dess uppgifter, i syfte att öka allmänhetens kunskap om immaterialrättsliga frågor och främja enhetlig praxis. Immaterialrättsmyndigheten ska respektera villkoren för det första offentliggörandet vad gäller personuppgifter.

Artikel 107

Regelbundet utkommande publikationer

1. Immaterialrättsmyndigheten ska regelbundet ge ut

a) en tidning om EU-formgivningar, vilken ska innehålla offentliggöranden av uppgifter som antecknats i registret och andra uppgifter om registreringar av EU-formgivningar vars offentliggörande föreskrivs i denna förordning eller i akter som antagits enligt denna,

b) immaterialrättsmyndighetens officiella tidning som innehåller allmänna upplysningar och meddelanden från den verkställande direktören samt annan information av betydelse för denna förordning eller tillämpningen av den.

De publikationer som avses i första stycket a och b får offentliggöras på elektronisk väg.

2. Tidningen om EU-formgivningar ska offentliggöras på ett sätt och med en frekvens som fastställs av den verkställande direktören.

3. Immaterialrättmyndighetens officiella tidning ska offentliggöras på immaterialrättsmyndighetens språk. Den verkställande direktören får dock besluta att vissa uppgifter ska offentliggöras i immaterialrättmyndighetens officiella tidning på unionens officiella språk.

Artikel 108

Tilldelning av genomförandebefogenheter avseende regelbundet utkommande publikationer

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer

a) det datum som ska vara dagen för offentliggörandet i tidningen om EU-formgivningar,

b) sättet att offentliggöra uppgifter om registreringen av en formgivning som inte innehåller några ändringar i förhållande till offentliggörandet av ansökan,

c) i vilka former utgåvorna av immaterialrättsmyndighetens officiella tidning får göras tillgängliga för allmänheten.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 159.2.

Artikel 109

Handlingars offentlighet

1. De handlingar som rör ansökningar om registrerade EU-formgivningar som ännu inte offentliggjorts eller handlingar som rör registrerade EU-formgivningar för vilka senareläggning av offentliggörandet gäller i enlighet med artikel 62 eller vilka, när sådan senareläggning gäller, har blivit föremål för ett avstående före eller vid utgången av senareläggningsperioden får endast göras tillgängliga för allmänheten om sökanden eller innehavaren av den registrerade EU-formgivningen samtycker till detta.

2. Var och en som kan styrka ett berättigat intresse får ta del av en handling utan samtycke från sökanden eller innehavaren av en registrerad EU-formgivning före offentliggörandet eller efter det att formgivningen har avstått från i enlighet med punkt 1.

Detta ska i synnerhet gälla om den berörda personen visar att sökanden eller innehavaren av en registrerad EU-formgivning har vidtagit åtgärder för att gentemot den berörda personen åberopa rätten enligt den registrerade EU-formgivningen.

3. Efter det att en registrerad EU-formgivning har offentliggjorts, är handlingarna på begäran tillgängliga för allmänheten.

4. När någon tar del av handlingar i enlighet med punkt 2 eller 3 ska följande delar av handlingarna undantas:

a) Handlingar rörande jäv enligt artikel 169 i förordning (EU) 2017/1001.

b) Utkast till beslut och yttranden och alla andra interna handlingar som används vid utarbetandet av beslut och yttranden.

c) De delar av handlingen som den berörda parten särskilt har önskat hålla konfidentiella innan det gjordes en begäran om att få ta del av handlingarna, såvida inte tillgång till sådana delar är motiverad på grund av överordnade legitima intressen hos den part som begär att få ta del av handlingarna.

5. Om registreringen är föremål för senareläggning av offentliggörandet enligt artikel 62.1 ska tillgången till uppgifter i registret begränsas för andra personer än innehavaren av den registrerade EU-formgivningen till innehavarens namn, eventuellt ombuds namn, inlämningsdag och registreringsdag, ansökans ärendenummer och uppgiften att offentliggörandet är senarelagt. I sådana fall ska de bestyrkta eller obestyrkta utdragen ur registret endast innehålla innehavarens namn, eventuellt ombuds namn, inlämningsdag och registreringsdag, ansökans ärendenummer och uppgiften att offentliggörandet är senarelagt, utom när begäran om utdrag kommer från innehavaren eller dennes ombud.

Artikel 110

Förfaranden för handlingars offentlighet

1. Tillgången till handlingar om registrerade EU-formgivningar som begärts enligt artikel 109.3 ska gälla tekniska metoder för lagring av handlingarna. En sådan tillgång ska ske online. Den verkställande direktören ska fastställa på vilket sätt man ska få ta del av handlingar.

2. Om begäran om tillgång till handlingarna avser en ansökan om en registrerad EU-formgivning eller en registrerad EU-formgivning vars offentliggörande i enlighet med artikel 62 har senarelagts, eller när sådan senareläggning gäller, har blivit föremål för ett avstående före eller vid utgången av den perioden, ska begäran innehålla bevis för att

a) den som ansöker om eller innehar rätten till EU-formgivningen har samtyckt till tillgången, eller

b) den person som begär tillgång har styrkt ett berättigat intresse av att få ta del av handlingarna.

3. På begäran ska tillgång till handlingarna ges genom elektroniska kopior av registrerade dokument. Immaterialrättsmyndigheten ska även på begäran utfärda bestyrkta eller obestyrkta kopior av ansökan om en registrerad EU-formgivning på elektronisk väg.

Artikel 111

Förmedling av information från handlingarna

Med förbehåll för de begränsningar som föreskrivs i artikel 109 får immaterialrättsmyndigheten på begäran förmedla information från handlingar i förfaranden som rör en ansökan om en EU-formgivning eller en registrerad EU-formgivning.

Artikel 112

Arkivering av handlingar

1. Immaterialrättsmyndigheten ska arkivera handlingarna från alla förfaranden som rör ansökningar om EU-formgivning eller registrerade EU-formgivningar. Den verkställande direktören ska bestämma i vilken form dessa handlingar ska arkiveras.

2. Om handlingarna arkiveras i elektronisk form ska de elektroniska handlingarna eller backupkopiorna av dessa förvaras tills vidare. Originaldokument som lämnats in av parter i förfaranden och som ligger till grund för sådana elektroniska handlingar ska förstöras efter en viss tid, som ska fastställas av den verkställande direktören, efter det att de mottagits av immaterialrättsmyndigheten.

3. Om och i den mån som handlingar eller delar av handlingar arkiveras i någon annan form än elektronisk, ska dokument eller bevis som utgör en del av sådana handlingar arkiveras i minst fem år från utgången av det år då

a) ansökan avslås eller återkallas,

b) registreringen av EU-formgivningen upphör slutgiltigt,

c) avståendet från den registrerade EU-formgivningen har införts i registret enligt artikel 71,

d) den registrerade EU-formgivningen avförs slutgiltigt från registret.

Artikel 113

Administrativt samarbete

1. Om inte annat föreskrivs i denna förordning eller i nationell lagstiftning, ska immaterialrättsmyndigheten samt domstolar eller andra behöriga myndigheter i medlemsstaterna på begäran biträda varandra genom att lämna uppgifter eller låta varandra ta del av innehållet i handlingar. Om immaterialrättsmyndigheten låter domstolar, åklagarmyndigheter eller centrala myndigheter för industriell äganderätt ta del av innehållet i handlingar, gäller inte begränsningarna i artikel 109.

2. Immaterialrättsmyndigheten får inte ta ut avgifter för att meddela information från eller ge tillgång till handlingar.

Artikel 114

Tilldelning av genomförandebefogenheter avseende administrativt samarbete

Kommissionen ska anta genomförandeakter som närmare fastställer förfarandena för informationsutbytet mellan immaterialrättsmyndigheten och medlemsstaternas myndigheter och för tillgång till handlingar enligt artikel 113, med beaktande av de begränsningar som gäller för tillgång till handlingar som rör ansökningar om EU-formgivning eller registrerade EU-formgivningar enligt artikel 109 när sådan tillgång ges till tredje man. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 159.2.

Avsnitt 4

Ombud

Artikel 115

Allmänna principer för ombud

1. Med förbehåll för punkt 2, är ingen skyldig att låta sig företrädas av annan inför immaterialrättsmyndigheten.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3 andra stycket i denna artikel ska en fysisk eller juridisk person som varken har sitt hemvist eller säte i EES eller där bedriver verklig och faktisk industriell eller kommersiell verksamhet vara företrädd inför immaterialrättsmyndigheten, i enlighet med artikel 116.1, i alla förfaranden som föreskrivs i denna förordning utom vid inlämning av en ansökan om en registrerad EU-formgivning.

3. En fysisk eller juridisk person som har sitt hemvist eller säte i EES eller där bedriver verklig och faktisk industriell eller kommersiell verksamhet får inför immaterialrättsmyndigheten låta sig företrädas av en anställd.

En anställd hos en sådan juridisk person får även företräda andra juridiska personer som har ekonomisk anknytning till den förstnämnda juridiska personen, även om dessa andra juridiska personer varken har sitt hemvist eller säte i EES eller där bedriver verklig och faktisk industriell eller kommersiell verksamhet.

Anställda som företräder personer i den mening som avses i denna punkt ska, på begäran av immaterialrättsmyndigheten eller i tillämpliga fall av parten i förfarandena, förse immaterialrättsmyndigheten med en undertecknad fullmakt för införande i handlingarna.

4. Om fler än en sökande eller fler än en tredje man agerar gemensamt ska ett gemensamt ombud utses.

Artikel 116

Auktoriserat ombud

1. En fysisk eller juridisk person får i förfaranden inför immaterialrättsmyndigheten enligt denna förordning endast företrädas av

a) en utövande jurist som har rätt att verka i en stat som är part i EES-avtalet och som har driftsställe inom EES, om den utövande juristen i den staten är behörig att uppträda som ombud i frågor om industriell äganderätt,

b) auktoriserade ombud som är upptagna i den förteckning över auktoriserade ombud som avses i artikel 120.1 b i förordning (EU) 2017/1001,

c) auktoriserade ombud som står upptagna i den särskilda förteckning över auktoriserade ombud i formskyddsfrågor som avses i punkt 4.

2. De auktoriserade ombud som avses i punkt 1 c ska endast ha rätt att företräda tredje man i förfaranden om formskydd inför immaterialrättsmyndigheten.

3. En person som är ombud inför immaterialrättsmyndigheten ska, på begäran av immaterialrättsmyndigheten eller, i förekommande fall, av den andra parten i förfarandena, förse immaterialrättsmyndigheten med en undertecknad fullmakt för införande i handlingarna.

4. Immaterialrättsmyndigheten ska upprätta och föra en särskild förteckning över auktoriserade ombud i formskyddsfrågor. I denna förteckning får varje fysisk person som uppfyller alla följande villkor upptas:

a) Är medborgare i en stat som är part i EES-avtalet.

b) Bedriver verksamhet i eller har anställning i EES.

c) Har behörighet att företräda fysiska eller juridiska personer i formskyddsfrågor vid Benelux byrå för immateriell äganderätt eller vid den centrala myndigheten för industriell äganderätt i en stat som är part i EES-avtalet.

Om sådan behörighet som avses i led c första stycket inte är beroende av krav på särskilda yrkesmässiga kvalifikationer, måste den som ansöker om att bli upptagen i förteckningen under minst fem år regelbundet ha uppträtt som ombud i formskyddsfrågor vid Benelux byrå för immateriell äganderätt eller en central myndighet för industriellt rättsskydd.

Personer vilkas yrkesmässiga kvalifikationer att företräda fysiska eller juridiska personer i formskyddsfrågor vid Benelux byrå för immateriell äganderätt eller en central myndighet för industriell äganderätt är officiellt erkänd i enlighet med den berörda statens föreskrifter är dock inte tvungna att ha utövat yrket.

5. Ett ombud ska tas upp i förteckningen över auktoriserade ombud i formskyddsfrågor på begäran, till vilken det ska fogas ett intyg från Benelux byrå för immateriell äganderätt eller den centrala myndigheten för industriell äganderätt i den berörda medlemsstaten om att villkoren i punkt 4 är uppfyllda. Uppgifterna i förteckningen över auktoriserade ombud i formskyddsfrågor ska offentliggöras i immaterialrättsmyndighetens officiella tidning.

6. Den verkställande direktören får medge undantag från

a) kravet i punkt 4 första stycket a i fall av högt kvalificerade yrkesmän, under förutsättning att villkoren i punkt 4 första stycket b och c är uppfyllda,

b) kravet i punkt 4 andra stycket, om den person som ansöker om att upptas i förteckningen styrker att denne på annat sätt förvärvat erforderlig kompetens.

7. En person får avföras från förteckningen över auktoriserade ombud i formskyddsfrågor på begäran av personen eller om personen inte längre har kapacitet att agera som auktoriserat ombud. Ändringar i förteckningen över auktoriserade ombud i formskyddsfrågor ska offentliggöras i immaterialrättsmyndighetens officiella tidning.

8. Ombud som agerar inför immaterialrättsmyndigheten ska föras in i den databas som avses i artikel 105 och erhålla ett identifikationsnummer. Immaterialrättsmyndigheten får kräva att ombudet styrker att ombudet verkligen och faktiskt är etablerad eller anställd på någon av de angivna adresserna. Den verkställande direktören får fastställa de formella kraven för erhållande av ett identifikationsnummer, särskilt för sammanslutningar av ombud, och för införande av ombud i databasen.

Artikel 117

Delegering av befogenheter avseende auktoriserat ombud

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 160 i syfte att komplettera denna förordning genom att närmare ange

a) villkoren och förfarandet för att utse ett gemensamt ombud enligt artikel 115.4,

b) de villkor på vilka anställda som avses i artikel 115.3 och auktoriserade ombud som avses i artikel 116.1 ska lämna in en undertecknad fullmakt till immaterialrättsmyndigheten för att kunna agera som ombud samt fullmaktens innehåll,

c) under vilka omständigheter en person kan avföras från förteckningen över auktoriserade ombud i formskyddsfrågor som avses i artikel 116.7.

AVDELNING IX

BEHÖRIGHET OCH FÖRFARANDE I MÅL OM EU-FORMGIVNINGAR

Avsnitt 1

Behörighet och verkställighet

Artikel 118

Tillämpning av unionens bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område

1. Om inte annat fastställs i denna förordning ska unionens bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område tillämpas i mål som rör EU-formgivningar och ansökningar om registrerade EU-formgivningar samt i mål i samband med litispendens och konnexitet i fråga om EU-formgivningar och nationella formgivningar.

2. Vad avser mål i fråga om talan och genkäromål som avses i artikel 120 i denna förordning

a) ska artiklarna 4, 6, 7.1, 7.2, 7.3, 7.5 och 35 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 ([15]) inte tillämpas,

b) ska artiklarna 25 och 26 i förordning (EU) nr 1215/2012 tillämpas med de begränsningar som fastställs i artikel 121.4 i den här förordningen,

c) ska de bestämmelser i kapitel II i förordning (EU) nr 1215/2012 vilka ska tillämpas på personer med hemvist i en medlemsstat också tillämpas på de personer som inte har sitt hemvist i någon medlemsstat men som har ett driftställe där.

([15]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 20.12.2012, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2012/1215/oj).

3. Hänvisningar i denna förordning till förordning (EU) nr 1215/2012 ska när det är lämpligt inkludera avtalet mellan Europeiska unionen och Konungariket Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ([16]), som ingicks den 19 oktober 2005.

Avsnitt 2

Tvister om intrång i och giltighet av EU-formgivningar

Artikel 119

Domstolar för EU-formgivningar

1. Medlemsstaterna ska inom sina territorier utse så få nationella domstolar i första och andra instans som möjligt (*domstolar för EU-formgivningar*), vilka ska utöva de funktioner som tilldelas dem i denna förordning.

2. Alla ändringar av antal, beteckning eller geografisk behörighet vad gäller de domstolar som är upptagna i förteckningen över domstolar för EU-formgivningar som en medlemsstat har överlämnat till kommissionen i enlighet med artikel 80.2 i förordning (EG) nr 6/2002 ska utan dröjsmål meddelas kommissionen av den berörda medlemsstaten.

3. Upplysningarna i punkt 2 ska av kommissionen meddelas medlemsstaterna och offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 120

Behörighet i fråga om intrång och giltighet

Domstolarna för EU-formgivningar ska ha exklusiv behörighet i fråga om

a) talan om intrång och, om sådan talan är tillåten enligt nationell lag, talan om fara för intrång i rätten till EU-formgivningar,

b) fastställelsetalan om att det inte föreligger något intrång i EU-formgivningar, om sådan talan är tillåten enligt nationell lag,

c) talan om ogiltigförklaring av en oregistrerad EU-formgivning,

d) genkäromål i samband med ogiltigförklaring av en EU-formgivning som väcks i samband med talan enligt led a.

Artikel 121

Internationell behörighet

1. Om inte annat följer av bestämmelserna i den här förordningen eller av de bestämmelser i förordning (EU) nr 1215/2012 som enligt artikel 118 i den här förordningen ska tillämpas, ska mål i fråga om talan och genkäromål som avses i artikel 120 i den här förordningen väckas vid domstol i den medlemsstat där svaranden har sitt hemvist eller, om svaranden inte har hemvist i någon medlemsstat, i en medlemsstat där svaranden har ett driftställe.

2. Om svaranden varken har hemvist eller driftställe i någon medlemsstat, ska sådan talan väckas vid domstol i den medlemsstat där käranden har sitt hemvist eller, om käranden inte har hemvist i någon medlemsstat, i någon medlemsstat där käranden har ett driftställe.

3. Om varken svaranden eller käranden har hemvist eller driftställe i någon medlemsstat, ska talan väckas vid domstol i den medlemsstat där immaterialrättsmyndigheten har sitt säte.

([16]) EUT L 299, 16.11.2005, s. 62.

4. Genom undantag från punkterna 1, 2 och 3 i denna artikel ska

a) artikel 25 i förordning (EU) nr 1215/2012 tillämpas, om parterna är överens om att en annan domstol för EU-formgivningar ska ha behörighet,

b) artikel 26 i förordning (EU) nr 1215/2012 tillämpas, om svaranden går i svaromål vid en annan domstol för EU-formgivningar.

5. Sådan talan som avses i artikel 120 a och d får även väckas vid domstol i den medlemsstat där intrång eller fara för intrång har förekommit.

Artikel 122

Omfattningen av behörigheten i fråga om intrång

1. En domstol för EU-formgivningar vars behörighet grundar sig på artikel 121.1, 121.2, 121.3 eller 121.4 ska vara behörig i fråga om intrång eller fara för intrång som förekommer inom någon medlemsstats territorium.

2. En domstol för EU-formgivningar vars behörighet grundar sig på artikel 121.5 ska endast vara behörig i fråga om intrång som begås eller som det finns risk för inom den medlemsstats territorium där den domstolen är belägen.

Artikel 123

Talan eller genkäromål om ogiltigförklaring av en EU-formgivning

1. Talan eller genkäromål om ogiltigförklaring av en EU-formgivning får endast grunda sig på de ogiltighetsgrunder som anges i artikel 27.

2. I de fall som anges i artikel 27.2, 27.3, 27.4 och 27.5 får talan eller genkäromål väckas endast av den person som är berättigad enligt dessa bestämmelser.

3. Om ett genkäromål väcks i ett mål där innehavaren av EU-formgivningen inte redan är part, ska innehavaren underrättas om detta och får inträda som part i enlighet med de villkor som anges i lagstiftningen i den medlemsstat där domstolen är belägen.

4. En EU-formgivnings giltighet kan inte bli föremål för prövning genom en fastställelsetalan om att det inte föreligger något intrång.

5. Den domstol för EU-formgivningar vid vilken ett genkäromål om ogiltigförklaring av en registrerad EU-formgivning har väckts ska inte fortsätta prövningen av genkäromålet förrän antingen den berörda parten eller domstolen har underrättat immaterialrättsmyndigheten om den dag då genkäromålet väcktes. Immaterialrättsmyndigheten ska föra in uppgiften i registret i enlighet med artikel 104.3 q. Om en ansökan om ogiltigförklaring av EU-formgivningen redan har lämnats in till immaterialrättsmyndigheten innan genkäromålet inlämnades ska domstolen underrättas om detta av immaterialrättsmyndigheten och förklara målet vilande i enlighet med artikel 130.1 till dess beslutet om ansökan är slutgiltigt eller ansökan dras tillbaka.

6. En domstol för EU-formgivningar vid vilken ett genkäromål om ogiltigförklaring av en registrerad EU-formgivning har väckts får på ansökan av innehavaren av den registrerade EU-formgivningen och efter att ha hört de övriga parterna, förklara målet vilande och förelägga genkäranden att inom en tidsfrist som domstolen ska bestämma till immaterialrättsmyndigheten lämna in en ansökan om ogiltigförklaring. Om ansökan inte görs inom tidsfristen, ska målet återupptas och genkäromålet ska anses ha återkallats. Artikel 130.3 ska tillämpas.

Artikel 124

Giltighetspresumtion – Invändningar

1. I mål som avser talan om intrång eller talan om fara för intrång i en registrerad EU-formgivning ska domstolen för EU-formgivningar anse att EU-formgivningen är giltig. Giltigheten kan endast bestridas genom ett genkäromål om ogiltigförklaring. En invändning om ogiltighet av en EU-formgivning som inte utgör ett genkäromål ska likväl prövas om svaranden hävdar att EU-formgivningen kan förklaras ogiltig på grund av ett svaranden tillhörigt tidigare nationellt formskydd i den mening som avses i artikel 27.1 d.

2. I mål som avser talan om intrång eller talan om fara för intrång i en oregistrerad EU-formgivning ska domstolen för EU-formgivningar anse att EU-formgivningen är giltig om innehavaren företer bevis för att villkoren i artikel 12 är uppfyllda och om innehavaren anger på vilket sätt innehavarens EU-formgivning är särpräglad. Svaranden kan emellertid ifrågasätta giltigheten genom bestridande eller genom ett genkäromål om ogiltigförklaring.

Artikel 125

Avgöranden om ogiltighet

1. Om en EU-formgivning har ifrågasatts vid en domstol för EU-formgivningar genom ett genkäromål om ogiltigförklaring

a) ska domstolen, om den finner att någon av de grunder som anges i artikel 27 hindrar bibehållandet av EU-formgivningen, förklara EU-formgivningen ogiltig,

b) ska domstolen, om den finner att ingen av de grunder som anges i artikel 27 hindrar bibehållandet av EU-formgivningen, avvisa genkäromålet.

2. En domstol för EU-formgivningar ska avvisa ett genkäromål om ogiltigförklaring av en registrerad EU-formgivning om ett beslut av immaterialrättsmyndigheten avseende samma sak på samma grunder och mellan samma parter redan har vunnit laga kraft.

3. Om en domstol för EU-formgivningar har avgjort ett genkäromål om ogiltigförklaring av en registrerad EU-formgivning och avgörandet har vunnit laga kraft, ska en kopia av avgörandet översändas till immaterialrättsmyndigheten utan dröjsmål, antingen av domstolen eller av någon av parterna i målet. Immaterialrättsmyndigheten eller någon annan berörd part får begära upplysningar om ett sådant avgörande. Immaterialrättsmyndigheten ska föra in avgörandet i registret i enlighet med artikel 104.3 r.

Artikel 126

Rättsverkan av avgöranden om ogiltighet

När ett avgörande av en domstol för EU-formgivningar om ogiltighet av en EU-formgivning har vunnit laga kraft, ska det i alla medlemsstater ha den rättsverkan som anges i artikel 28.

Artikel 127

Tillämplig lag

1. Domstolarna för EU-formgivningar ska tillämpa bestämmelserna i denna förordning.

2. I de formgivningsärenden som inte regleras av denna förordning ska en domstol för EU-formgivningar tillämpa tillämplig nationell rätt.

3. Om inte annat föreskrivs i denna förordning, ska en domstol för EU-formgivningar tillämpa de rättegångsregler som gäller för samma typ av talan beträffande ett nationellt formskydd i den medlemsstat där domstolen har sitt säte.

Artikel 128

Sanktioner i mål om intrång

1. Om en domstol för EU-formgivningar finner att svaranden har gjort intrång eller skapat fara för intrång i en EU-formgivning ska domstolen, om det inte föreligger särskilda skäl, förbjuda svaranden att fortsätta med de handlingar som innebär eller kan innebära intrång i EU-formgivningen. Den ska också, i enlighet med sin nationella rätt, vidta åtgärder som syftar till att säkerställa att detta förbud efterlevs.

2. Domstolen för EU-formgivningar får också tillämpa åtgärder eller beslut som är tillgängliga enligt den tillämpliga lagstiftningen och som den anser lämpliga med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet.

Artikel 129

Interimistiska åtgärder, inklusive skyddsåtgärder

1. När det gäller en EU-formgivning ska de interimistiska åtgärder, inklusive skyddsåtgärder, som enligt en medlemsstats lagstiftning är möjliga avseende ett nationellt formskydd kunna begäras vid den statens domstolar, däribland domstolarna för EU-formgivningar, även om en domstol för EU-formgivningar i en annan medlemsstat enligt denna förordning är behörig att avgöra själva saken.

2. I mål om interimistiska åtgärder, inklusive skyddsåtgärder, kan en sådan invändning om en EU-formgivnings ogiltighet som görs av svaranden på annat sätt än genom genkäromål tas upp till prövning. Artikel 124.2 ska dock gälla i tillämpliga delar.

3. En domstol för EU-formgivningar vars behörighet grundas på artikel 121.1, 121.2, 121.3 eller 121.4 i denna förordning är behörig att besluta om interimistiska åtgärder, inbegripet skyddsåtgärder, vilka, förutsatt att ett eventuellt nödvändigt förfarande för erkännande och verkställighet sker i enlighet med bestämmelserna i kapitel III i förordning (EU) nr 1215/2012, ska äga giltighet inom varje medlemsstats territorium. Ingen annan domstol ska ha sådan behörighet.

Artikel 130

Särskilda bestämmelser om konnexa mål

1. En domstol för EU-formgivningar som ska avgöra ett sådant mål som avses i artikel 120, bortsett från fastställelsetalan om att det inte föreligger något intrång, ska om det inte finns särskilda skäl att fortsätta förfarandet, antingen på eget initiativ efter att ha hört parterna, eller på begäran av någon part efter att ha hört övriga parter, förklara målet vilande, om EU-formgivningens giltighet är föremål för prövning på grund av genkäromål vid en annan domstol för EU-formgivningar eller, när det gäller en registrerad EU-formgivning, om en ansökan om ogiltigförklaring redan har gjorts hos immaterialrättsmyndigheten.

2. Immaterialrättsmyndigheten ska förklara en ansökan om ogiltigförklaring av en registrerad EU-formgivning vilande, om det inte finns särskilda skäl att fortsätta förfarandet, antingen på eget initiativ efter att ha hört parterna eller på begäran av någon part efter att ha hört övriga parter, om den registrerade EU-formgivningens giltighet är föremål för prövning på grund av genkäromål vid en domstol för EU-formgivningar. Om någon av parterna i målet vid domstolen för EU-formgivningar begär det, kan domstolen efter att ha hört övriga parter dock förklara målet vilande. Immaterialrättsmyndigheten ska i så fall återuppta den ansökan som förklarats vilande.

3. Om en domstol för EU-formgivningar förklarar ett mål vilande, får den förordna om interimistiska åtgärder, inklusive skyddsåtgärder, som ska gälla under den tid som målet är vilande.

Artikel 131

Behörighet för domstolar för EU-formgivningar i andra instans – fullföljd av talan

1. Ett avgörande av en domstol för EU-formgivningar i första instans i fråga om sådan talan som avses i artikel 120 får överklagas till en domstol för EU-formgivningar i andra instans.

2. Villkoren för ett överklagande till en domstol för EU-formgivningar i andra instans ska bestämmas av den nationella lagstiftningen i den medlemsstat där den domstolen är belägen.

3. Nationella bestämmelser om fullföljd av talan ska tillämpas på avgöranden av en domstol för EU-formgivningar i andra instans.

Avsnitt 3

Andra tvister om EU-formgivningar

Artikel 132

Kompletterande bestämmelser om behörighet för andra nationella domstolar än domstolar för EU-formgivningar

1. I den medlemsstat vars domstolar är behöriga enligt artikel 118.1 ska de domstolar som skulle ha haft geografisk och materiell behörighet i talan i fråga om en nationell formgivningsrättighet i den staten ha behörighet i fråga om annan talan som rör EU-formgivningar än den som avses i artikel 120.

2. Om enligt artikel 118.1 och punkt 1 i den här artikeln ingen domstol är behörig att avgöra en annan talan i fråga om EU-formgivningar än en sådan talan som avses i artikel 120, får denna talan väckas vid domstol i den medlemsstat där immaterialrättsmyndigheten har sitt säte.

Artikel 133

Skyldighet för nationella domstolar

En nationell domstol som ska avgöra en annan talan i fråga om en EU-formgivning än en sådan talan som avses i artikel 120 ska anse att formgivningen är giltig. Artiklarna 124.2 och 129.2 ska dock även tillämpas.

AVDELNING X

INVERKAN PÅ MEDLEMSSTATERNAS LAGSTIFTNING

Artikel 134

Parallella mål som grundar sig på EU-formgivningar och nationellt formskydd

1. Om det väcks en talan om intrång eller om fara för intrång om samma sak mellan samma parter vid domstolar i olika medlemsstater, i det ena fallet på grundval av en EU-formgivning och i det andra på grundval av ett nationellt formskydd som ger samtidigt skydd, ska den domstol där talan inte väckts först på eget initiativ förklara sig sakna behörighet till förmån för den domstol där talan först har väckts. Den domstol som ska förklara sig sakna behörighet får förklara målet vilande om den andra domstolens behörighet bestrids.

2. Den domstol för EU-formgivningar som handlägger ett mål om intrång eller fara för intrång på grundval av en EU-formgivning ska avvisa talan, om en domstol slutgiltigt har avgjort ett mål om samma sak mellan samma parter på grundval av ett formskydd som ger samtidigt skydd.

3. Den domstol som handlägger mål om intrång eller fara om intrång på grundval av ett nationellt formskydd ska avvisa talan, om det har meddelats en lagakraftvunnen dom i samma sak mellan samma parter på grundval av en EU-formgivning som ger samtidigt skydd.

4. Punkterna 1, 2 och 3 ska inte tillämpas i fråga om interimistiska åtgärder, inklusive skyddsåtgärder.

Artikel 135

Förhållande till andra skyddsformer i nationell rätt

1. Bestämmelserna i denna förordning ska inte påverka tillämpningen av några bestämmelser i unionsrätten eller i den berörda medlemsstatens lagstiftning om oregistrerade formgivningar, varumärken eller andra kännetecken, patent och nyttighetsmodeller, typsnitt, civilrättsligt ansvar och illojal konkurrens.

2. En formgivning som är skyddad som EU-formgivning ska också kunna åtnjuta upphovsrättsligt skydd från och med den dag då formgivningen skapades eller lades fast på något sätt, förutsatt att kraven i upphovsrättslagstiftningen är uppfyllda.

AVDELNING XI

KOMPLETTERANDE BESTÄMMELSER OM IMMATERIALRÄTTSMYNDIGHETEN

Avsnitt 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 136

Tillämpning av förordning (EU) 2017/1001

Om inte annat föreskrivs i denna avdelning ska artiklarna 142–146, 148–158, 162 och 165–177 i förordning (EU) 2017/1001 tillämpas på immaterialrättsmyndigheten med avseende på dess uppgifter enligt den här förordningen.

Artikel 137

Förfarandespråk

1. En ansökan om registrering av en EU-formgivning ska inlämnas på något av unionens officiella språk.

2. Sökanden ska ange ett andra språk som är ett av immaterialrättsmyndighetens språk och som sökanden godtar som eventuellt förfarandespråk vid immaterialrättsmyndigheten.

Om en ansökan har gjorts på ett språk som inte är ett av immaterialrättsmyndighetens språk, ska immaterialrättsmyndigheten ombesörja att ansökan översätts till det språk sökanden angivit.

3. När den som ansöker om registrering av en EU-formgivning är enda part vid förfarandena vid immaterialrättsmyndigheten ska förfarandespråket vara det språk som registreringsansökan avfattats på vid inlämnandet. Om ansökan inte inlämnats på ett av immaterialrättsmyndighetens språk, får immaterialrättsmyndigheten skicka skriftliga meddelanden till sökanden på det andra språk sökanden angett i sin ansökan.

4. Vid förfaranden som rör ogiltighetsförklaring ska förfarandespråket vara det språk som registreringsansökan avfattats på vid inlämnandet, om detta är ett av immaterialrättsmyndighetens språk. Om ansökan inte inlämnats på ett av immaterialrättsmyndighetens språk, ska förfarandespråket vara det andra språk som angetts i ansökan.

En ansökan om ogiltighetsförklaring ska inlämnas på förfarandespråket.

När förfarandespråket inte är det språk som använts vid inlämnandet av ansökan, får innehavaren av EU-formgivningen komma med synpunkter avfattade på det språk som använts i den inlämnade ansökan. Immaterialrättsmyndigheten ska ombesörja att dessa synpunkter översätts till förfarandespråket.

Det kan föreskrivas i genomförandeförordningen att de översättningskostnader som immaterialrättsmyndigheten måste stå för inte i andra fall än där undantag medges av immaterialrättsmyndigheten på grund av ärendets komplexitet får överskrida ett visst belopp som ska fastställas för varje typ av förfarande, och beräknas på grundval av den genomsnittliga storleken på de skrivelser som immaterialrättsmyndigheten mottagit. De kostnader som överskrider detta belopp summa kan den förlorande parten åläggas att betala i enlighet med artikel 101.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4 får

a) ansökningar eller förklaringar som avser en ansökan om en registrerad EU-formgivning lämnas in på det språk på vilket ansökan om en registrerad EU-formgivning lämnats in, eller på det andra språk som sökanden angivit i den ansökan,

b) andra ansökningar eller förklaringar som avser en ansökan om en registrerad EU-formgivning än en ansökan om en ogiltigförklaring enligt artikel 73 eller en förklaring om avstående enligt artikel 71 lämnas in på något av immaterialrättsmyndighetens språk.

Om någon av de formulär som immaterialrättsmyndigheten tillhandahåller enligt artikel 89 används, får emellertid de formulären användas på vilket som helst av unionens officiella språk, förutsatt att textavsnitten i formuläret fylls i på något av immaterialrättsmyndighetens språk.

6. Parterna i det rättsliga förfarandet om ogiltighet kan komma överens om att använda ett annat av unionens språk som förfarandespråk.

7. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 3 och 6 och om inte annat anges, får en part i ett skriftligt förfarande vid immaterialrättsmyndigheten använda vilket som helst av immaterialrättsmyndighetens språk. Om det valda språket inte är detsamma som förfarandespråket ska parten tillhandahålla en översättning till det språket inom en månad från den dag då det ursprungliga dokumentet gavs in. Om den som ansöker om en registrerad EU-formgivning är ensam part inför immaterialrättsmyndigheten och det språk på vilket ansökan om EU-formgivning har lämnats in inte är något av immaterialrättsmyndighetens språk får översättningen även lämnas in på det andra språk som sökanden angett i sin ansökan.

8. Den verkställande direktören ska fastställa hur översättningarnas riktighet ska bestyrkas.

Artikel 138

Tilldelning av genomförandebefogenheter avseende behov av och standarder för översättning

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer

a) i vilken utsträckning de styrkande handlingar som ska användas i skriftliga förfaranden vid immaterialrättsmyndigheten kan lämnas in på vilket som helst av unionens officiella språk och behovet av att tillhandahålla en översättning,

b) erforderliga standarder för de översättningar som ska lämnas in till immaterialrättsmyndigheten.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 159.2.

Artikel 139

Offentliggörande och införande i registret

1. All information som ska offentliggöras i enlighet med denna förordning eller en akt som antagits i enlighet med den, ska offentliggöras på unionens alla officiella språk.

2. Alla uppgifter i registret ska införas på alla unionens officiella språk.

3. Vid bristande överensstämmelse ska texten på det av immaterialrättsmyndighetens språk på vilket ansökan om den registrerade EU-formgivningen har ingetts gälla. Om ansökan har ingetts på ett av unionens officiella språk som inte är ett av immaterialrättsmyndighetens språk ska texten på det andra språk som den sökande har angett gälla.

Artikel 140

Verkställande direktörens kompletterande befogenheter

Förutom sina befogenheter enligt artikel 157.4 o i förordning (EU) 2017/1001 ska den verkställande direktören utöva de befogenheter som tilldelas genom artiklarna 42.5, 44.1, 49.5, 50.2, 79.2, 83.5, 85, 88, 90, 104.4, 105.3, 107, 110.1, 112, 116, 137.8, 148, 149.1, 150 och 151 i denna förordning i enlighet med de kriterier som fastställs i den här förordningen och i de akter som antas enligt denna.

Avsnitt 2

Förfaranden

Artikel 141

Behörighet

Följande ska vara behöriga att fatta beslut i samband med de förfaranden som föreskrivs i denna förordning:

a) Granskare.

b) Avdelningen med ansvar för att föra registret.

c) Annulleringsenheter.

d) Överklagandenämnder.

Artikel 142

Granskare

Granskarna ska ansvara för att på immaterialrättsmyndighetens vägnar fatta beslut om ansökningar om registrerade EU-formgivningar.

Artikel 143

Avdelningen med ansvar för att föra registret

1. Utöver sina befogenheter enligt förordning (EU) 2017/1001 ska avdelningen med ansvar för att föra registret ansvara för att fatta beslut om uppgifter i registret enligt den här förordningen och andra beslut som krävs enligt den här förordningen och som inte omfattas av granskarnas eller annulleringsenhetens behörighet.

2. Avdelningen med ansvar för att föra registret ska också ansvara för att föra förteckningen över auktoriserade ombud i formskyddsfrågor.

Artikel 144

Annulleringsenheter

1. Annulleringsenheterna ska ansvara för att fatta beslut om ansökningar om ogiltighetsförklaring av registrerade EU-formgivningar.

2. En annulleringsenhet ska bestå av tre ledamöter. Minst en av ledamöterna ska ha juridisk kompetens.

3. Beslut om kostnader eller förfaranden ska fattas av en enda ledamot av annulleringsenheten.

Artikel 145

Tilldelning av genomförandebefogenheter avseende beslut som fattas av en enda ledamot

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer exakt vilka typer av beslut som ska fattas av en enda ledamot i enlighet med artikel 144.3. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 159.2.

Artikel 146

Överklagandenämnder

Utöver sina befogenheter enligt artikel 165 i förordning (EU) 2017/1001 ska överklagandenämnderna ansvara för att besluta om överklaganden av beslut av de instanser vid immaterialrättsmyndigheten som avses i artikel 141 a, b och c i den här förordningen, i samband med de förfaranden som föreskrivs i den här förordningen.

Artikel 147

Delegering av befogenheter vad gäller överklagandenämnderna

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 160 i denna förordning i syfte att komplettera den genom att fastställa närmare bestämmelser om överklagandenämndernas organisation i förfaranden som rör formgivningar enligt den här förordningen, om sådana förfaranden kräver att överklagandenämnderna är organiserade på annat sätt än vad som fastställs i de delegerade akter som antagits i enlighet med artikel 168 i förordning (EU) 2017/1001.

Avsnitt 3

Avgifter och betalning

Artikel 148

Avgifter och förfallodag

1. Den verkställande direktören ska fastställa det belopp som ska tas ut i avgift för andra tjänster som utförs av immaterialrättsmyndigheten än de som anges i bilaga I, samt det belopp som ska tas ut i avgift för publikationer som ges ut av immaterialrättsmyndigheten. Avgiftsbeloppen ska fastställas i euro och offentliggöras i immaterialrättsmyndighetens officiella tidning. Beloppet för varje avgift får inte överstiga vad som är nödvändigt för att täcka kostnaderna för den specifika tjänst som utförs av immaterialrättsmyndigheten.

2. De avgifter för vilka en förfallodag inte är fastställd i denna förordning ska förfalla till betalning den dag då begäran inkommer om den tjänst som ger upphov till avgiften.

Med budgetkommitténs samtycke får den verkställande direktören bestämma vilka av de tjänster som avses i första stycket som inte ska vara beroende av förskottsbetalning av de motsvarande avgifterna.

Artikel 149

Betalning av avgifter

1. Avgifter till immaterialrättsmyndigheten ska erläggas genom de betalningsmetoder som fastställs av den verkställande direktören med budgetkommitténs samtycke.

Fastställda betalningsmetoder enligt första stycket ska offentliggöras i immaterialrättsmyndighetens officiella tidning. Alla betalningar ska göras i euro.

2. Betalningar genom andra betalningsmedel än de som avses i punkt 1 ska anses inte ha gjorts och det belopp som har betalats ska återbetalas.

3. Betalningarna ska innehålla de uppgifter som behövs för att göra det möjligt för immaterialrättsmyndigheten att omedelbart fastställa syftet med betalningen.

4. Om syftet med den betalning som avses i punkt 2 inte omedelbart kan avgöras, ska immaterialrättsmyndigheten kräva att den som gör betalningen skriftligen meddelar immaterialrättsmyndigheten detta syfte inom en viss tid. Om personen inte efterkommer begäran inom denna tid ska betalningen anses inte ha gjorts och det belopp som har betalats ska återbetalas.

Artikel 150

Dag som ska anses vara betalningsdagen

Den verkställande direktören ska fastställa det datum då betalningar ska anses ha gjorts.

Artikel 151

Otillräckliga betalningar och återbetalning av överskottsbetalningar

1. En betalningsfrist ska anses ha iakttagits endast om hela avgiftsbeloppet har betalats i rätt tid. Om avgiften inte till fullo betalas, ska det belopp som har betalats återbetalas efter det att betalningsperioden har löpt ut.

2. Immaterialrättsmyndigheten ska emellertid, i den mån detta är möjligt innan betalningsperioden löper ut, ge den person som gör betalningen möjlighet att betala det utestående beloppet.

3. Den verkställande direktören får, med budgetkommitténs samtycke, avstå från åtgärder för indrivning av en fordran om det belopp som ska indrivas är minimalt eller om en sådan indrivning är alltför oviss.

4. Om ett för stort belopp betalas för att täcka en avgift, ska överskottet återbetalas.

AVDELNING XII

INTERNATIONELL REGISTRERING AV FORMGIVNING

Avsnitt 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 152

Tillämpning av bestämmelser

1. Om inte annat föreskrivs i denna avdelning ska denna förordning och alla tillämpningsföreskrifter till den som antagits enligt artikel 159 äga tillämpning med nödvändiga ändringar på registreringar av industriella formgivningar i det internationella register som förs av den internationella byrån vid Världsorganisationen för den intellektuella äganderätten (*internationell registrering* respektive *den internationella byrån*) där unionen designeras enligt Genèveakten.

2. Alla anteckningar i det internationella registret om en internationell registrering där unionen designeras ska ha samma verkan som om de hade gjorts i registret, och alla offentliggöranden av en internationell registrering där unionen designeras i den internationella byråns tidning ska ha samma verkan som om de hade offentliggjorts i tidningen om EU-formgivningar.

Avsnitt 2

Internationell registrering där unionen designeras

Artikel 153

Förfarande för inlämnande av internationell ansökan

Internationella ansökningar enligt artikel 4.1 i Genèveakten ska lämnas direkt till den internationella byrån.

Artikel 154

Designeringsavgifter

De föreskrivna designeringsavgifter som avses i artikel 7.1 i Genèveakten ska ersättas av individuella designeringsavgifter.

Artikel 155

Verkan av internationell registrering där unionen designeras

1. En internationell registrering där unionen designeras ska från och med det datum för registreringen som avses i artikel 10.2 i Genèveakten ha samma verkan som en ansökan om registrerad EU-formgivning.

2. Om inget avslag har meddelats eller om ett sådant avslag har dragits tillbaka ska den internationella registreringen av en formgivning där unionen designeras från och med det datum som avses i punkt 1 ha samma verkan som registreringen av formgivningen som en registrerad EU-formgivning.

3. Immaterialrättsmyndigheten ska tillhandahålla uppgifter om internationella registreringar som avses i punkt 2 i form av en elektronisk länk till den sökbara databas för internationella registreringar av formgivningar som förs av den internationella byrån.

Artikel 156

Granskning av grunder för avslag

1. Om immaterialrättsmyndigheten när den utför en granskning av en internationell registrering finner att den formgivning för vilken skydd söks inte överensstämmer med definitionen i artikel 4.1 i denna förordning, att formgivningen strider mot allmän ordning eller allmän moral eller att formgivningen innebär en felaktig användning av några av de symboler som förtecknas i artikel 6ter i Pariskonventionen, eller av märken, emblem och vapen som inte omfattas av artikel 6ter i den konventionen och som är av särskilt allmänt intresse i en medlemsstat, ska den skicka en underrättelse om avslag till den internationella byrån senast sex månader efter dagen för offentliggörandet av den internationella registreringen, med angivande av grunderna för avslag i enlighet med artikel 12.2 i Genèveakten.

2. Om innehavaren av den internationella registreringen är skyldig att låta sig företrädas inför immaterialrättsmyndigheten enligt artikel 115.2, ska underrättelsen enligt punkt 1 i den här artikeln innehålla en hänvisning till innehavarens skyldighet att utse ett ombud enligt artikel 116.1.

3. Immaterialrättsmyndigheten ska föreskriva en tidsfrist inom vilken innehavaren av en internationell registrering får avstå från den internationella registreringen med avseende på unionen, begränsa den internationella registreringen med avseende på unionen till en eller vissa av de industriella formgivningarna eller inkomma med synpunkter, och inom vilken innehavaren ska om så är lämpligt utse ett ombud. Perioden ska börja den dag som immaterialrättsmyndigheten utfärdar underrättelsen om avslag.

4. Om innehavaren inte utser ett ombud inom den period som avses i punkt 3 ska immaterialrättsmyndigheten avslå verkan för den internationella registreringen.

5. Om innehavaren inkommer med synpunkter som uppfyller immaterialrättsmyndighetens krav inom den föreskrivna perioden, ska immaterialrättsmyndigheten återkalla sitt avslag och anmäla detta till den internationella byrån i enlighet med artikel 12.4 i Genèveakten. Om innehavaren, enligt artikel 12.2 i Genèveakten, inte inom den föreskrivna perioden inkommer med synpunkter som uppfyller immaterialrättsmyndighetens krav, ska immaterialrättsmyndigheten bekräfta beslutet att vägra skydd av den internationella registreringen. Detta beslut ska kunna överklagas i enlighet med artiklarna 66–72 i förordning (EU) 2017/1001 jämförd med artikel 77.2 i den här förordningen.

6. Om innehavaren avstår från den internationella registreringen eller begränsar den internationella registreringen till en eller vissa av de industriella formgivningarna med avseende på unionen ska innehavaren informera den internationella byrån genom ett registreringsförfarande i enlighet med artikel 16.1 iv och v i Genèveakten.

Artikel 157

Ogiltigförklaring av en internationell registrerings verkan

1. En internationell registrerings verkan i unionen får ogiltigförklaras helt eller delvis i enlighet med det förfarande som föreskrivs i avdelningarna VI och VII eller av en domstol för EU-formgivningar på grundval av ett genkäromål i ett intrångsförfarande.

2. Om immaterialrättsmyndigheten känner till en ogiltigförklaring, ska den underrätta den internationella byrån om den.

Artikel 158

Förnyelse

Den internationella registreringen ska förnyas direkt hos den internationella byrån med uppfyllande av kraven i artikel 17 i Genèveakten.

AVDELNING XIII

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 159

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av den kommitté för genomförandebestämmelser som inrättats genom förordning (EU) 2017/1001. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 160

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 58, 75, 78, 82, 84, 86, 89, 91, 94, 98, 117 och 147 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 8 december 2024.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 58, 75, 78, 82, 84, 86, 89, 91, 94, 98, 117 och 147 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter, inbegripet experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.

5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

6. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 58, 75, 78, 82, 84, 86, 89, 91, 94, 98, 117 eller 147 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 161

Bestämmelser angående utvidgningen av unionen

1. Från och med anslutningsdagen för Bulgarien, Tjeckien, Estland, Kroatien, Cypern, Lettland, Litauen, Ungern, Malta, Polen, Rumänien, Slovenien och Slovakien (*ny(a) medlemsstat(er)*) ska en EU-formgivning som skyddas eller för vilken ansökan har lämnats in enligt denna förordning före deras respektive anslutningsdag utvidgas till att också omfatta dessa medlemsstaters territorium så att den har samma rättsverkan i hela unionen.

2. En ansökan om registrering av en EU-formgivning får inte avslås på något av de registreringshinder som anges i artikel 56.1, om det aktuella registreringshindret blivit tillämpligt enbart på grund av anslutningen av en ny medlemsstat.

3. En EU-formgivning som avses i punkt 1 får inte förklaras ogiltig enligt artikel 27.1 om den aktuella ogiltighetsgrunden blivit tillämplig enbart på grund av anslutningen av en ny medlemsstat.

4. Den person som ansöker om eller innehar en tidigare rättighet i en ny medlemsstat får motsätta sig användningen av en EU-formgivning som omfattas av artikel 27.1 d, e eller f inom det territorium på vilket den tidigare rättigheten är skyddad. Vid tillämpningen av denna bestämmelse avses med *tidigare rättighet* en rättighet som förvärvats i god tro före anslutningen eller för vilken en ansökan har lämnats in i god tro före anslutningen.

5. Punkterna 1, 3 och 4 ska också tillämpas på oregistrerade EU-formgivningar.

Artikel 162

Utvärdering

1. Senast den 1 januari 2030, och därefter vart femte år, ska kommissionen utvärdera genomförandet av denna förordning.

2. Kommissionen ska översända utvärderingsrapporten och de slutsatser den dragit på grundval av denna till Europaparlamentet, rådet och styrelsen. Resultaten av utvärderingen ska offentliggöras.

Artikel 163

Upphävande

Förordning (EG) nr 6/2002 upphör att gälla.

Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till den här förordningen och läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga III till den här förordningen.

Artikel 164

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 2026.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 11 mars 2026.

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
R. METSOLA	M. RAOUNA
Ordförande	*Ordförande*

BILAGA I

Avgiftsbelopp enligt artikel 148.1

De avgifter som ska betalas till immaterialrättsmyndigheten enligt denna förordning ska vara följande (i EUR):

1. Ansökningsavgift i enlighet med artikel 42.4:

   350 EUR.

2. Individuell designeringsavgift för en internationell registrering i enlighet med artikel 154:

   62 EUR per formgivning.

3. Avgift för senareläggning av offentliggörandet i enlighet med artikel 42.4:

   40 EUR.

4. Ytterligare ansökningsavgift för varje ytterligare formgivning som ingår i en gemensam ansökan i enlighet med artikel 44.2:

   125 EUR.

5. Ytterligare avgift för senareläggning av offentliggörandet för varje ytterligare formgivning som är underkastad senareläggning av offentliggörandet i enlighet med artikel 44.2:

   20 EUR.

6. Förnyelseavgift i enlighet med artikel 66.1, 66.3 och 66.9:

   a) Första förnyelsen: 150 EUR per formgivning.

   b) Andra förnyelsen: 250 EUR per formgivning.

   c) Tredje förnyelsen: 400 EUR per formgivning.

   d) Fjärde förnyelsen: 700 EUR per formgivning.

7. Individuell förnyelseavgift för en internationell registrering i enlighet med artikel 154:

   a) Första förnyelsen: 62 EUR per formgivning.

   b) Andra förnyelsen: 62 EUR per formgivning.

   c) Tredje förnyelsen: 62 EUR per formgivning.

   d) Fjärde förnyelsen: 62 EUR per formgivning.

8. Avgift för försenad betalning av förnyelseavgiften i enlighet med artikel 66.3:

   25 % av förnyelseavgiften.

9. Avgift för ansökan om ogiltigförklaring i enlighet med artikel 73.2:

   320 EUR.

10. Avgift för fortsatt behandling i enlighet med artikel 96.1:

    400 EUR.

11. Avgift för återställande av försutten tid i enlighet med artikel 95.3:

    200 EUR.

12. Avgift för registrering av en licens eller annan rättighet med avseende på en registrerad EU-formgivning i enlighet med artikel 37.1 och 37.2 eller för registrering av en licens eller annan rättighet med avseende på en ansökan om en EU-formgivning i enlighet med artiklarna 37.1, 37.2 och 40:

    a) För beviljande av en licens: 200 EUR per formgivning.

    b) För överlåtelse av en licens: 200 EUR per formgivning.

    c) För skapande av en sakrätt: 200 EUR per formgivning.

    d) För överlåtelse av en sakrätt: 200 EUR per formgivning.

    e) För exekutiva åtgärder: 200 EUR per formgivning.

    Om flera begäranden lämnas in i samma ansökan om registrering av en licens eller en annan rättighet eller på samma gång ska avgiften vara högst 1 000 EUR.

13. Avgift för ändring av en registrerad EU-formgivning i enlighet med artikel 67.3:

    200 EUR.

14. Avgift för omprövning av återbetalningsbeslut vad gäller kostnader i ett förfarande, i enlighet med artikel 101.7:

    100 EUR.

15. Överklagandeavgift, i enlighet med artikel 68.1 i förordning (EU) 2017/1001, som också ska tillämpas på överklaganden enligt den här förordningen i enlighet med artikel 77.2:

    720 EUR.

BILAGA II

Upphävd förordning och en förteckning över ändringar av denna

Rådets förordning (EG) nr 6/2002 (EGT L 3, 5.1.2002, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2002/6/oj)	
2003 års anslutningsakt, bilaga II, punkt 4(C)(III)	
2005 års anslutningsakt, bilaga III, punkt 1(III)	
Rådets förordning (EG) nr 1891/2006 (EGT L 386, 29.12.2006, s. 14, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2006/1891/oj)	Endast artikel 2
2012 års anslutningsakt, bilaga III, punkt 2(III)	
Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/2822 (EUT L, 2024/2822, 18.11.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/2822/oj)	

BILAGA III

Jämförelsetabell

Förordning (EG) nr 6/2002	Denna förordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2	Artikel 2
Artikel 2a	Artikel 3
Artikel 3	Artikel 4
Artikel 4	Artikel 5
Artikel 5	Artikel 6
Artikel 6	Artikel 7
Artikel 7	Artikel 8
Artikel 8	Artikel 9
Artikel 9	Artikel 10
Artikel 10	Artikel 11
Artikel 11	Artikel 12
Artikel 12	Artikel 13
Artiklarna 14–18	Artiklarna 14–18
Artikel 18a	Artikel 19
Artikel 19	Artikel 20
Artikel 20	Artikel 21
Artikel 20a	Artikel 22
Artikel 21	Artikel 23
Artikel 22	Artikel 24
Artikel 23	Artikel 25
Artikel 24	Artikel 26
Artikel 25	Artikel 27

Förordning (EG) nr 6/2002	Denna förordning
Artikel 26	Artikel 28
Artikel 26a	Artikel 29
Artikel 27	Artikel 30
Artikel 28	Artikel 31
Artikel 28a	Artikel 32
Artikel 29	Artikel 33
Artikel 30	Artikel 34
Artikel 31	Artikel 35
Artikel 32	Artikel 36
Artikel 32a	Artikel 37
Artikel 33	Artikel 38
Artikel 33a	Artikel 39
Artikel 34	Artikel 40
Artikel 35	Artikel 41
Artikel 36	Artikel 42
Artikel 36a	Artikel 43
Artikel 37	Artikel 44
Artikel 37a	Artikel 45
Artikel 38	Artikel 46
Artikel 39	Artikel 47
Artikel 40	Artikel 48
Artikel 41	Artikel 49
Artikel 42	Artikel 50
Artikel 42a	Artikel 51
Artikel 43	Artikel 52
Artikel 44	Artikel 53
Artikel 44a	Artikel 54

Förordning (EG) nr 6/2002	Denna förordning
Artikel 45	Artikel 55
Artikel 47	Artikel 56
Artikel 47a	Artikel 57
Artikel 47b	Artikel 58
Artikel 48	Artikel 59
Artikel 49	Artikel 60
Artikel 49a	Artikel 61
Artikel 50	Artikel 62
Artikel 50a	Artikel 63
Artikel 50b	Artikel 64
Artikel 50c	Artikel 65
Artikel 50d	Artikel 66
Artikel 50e	Artikel 67
Artikel 50f	Artikel 68
Artikel 50g	Artikel 69
Artikel 50h	Artikel 70
Artikel 51	Artikel 71
Artikel 51a	Artikel 72
Artikel 52	Artikel 73
Artikel 53	Artikel 74
Artikel 53a	Artikel 75
Artikel 54	Artikel 76
Artikel 55	Artikel 77
Artikel 55a	Artikel 78
Artikel 62	Artikel 79
Artikel 63	Artikel 80
Artikel 64	Artikel 81

Förordning (EG) nr 6/2002	Denna förordning
Artikel 64a	Artikel 82
Artikel 65	Artikel 83
Artikel 65a	Artikel 84
Artikel 66	Artikel 85
Artikel 66a	Artikel 86
Artikel 66b	Artikel 87
Artikel 66c	Artikel 88
Artikel 66d	Artikel 89
Artikel 66e	Artikel 90
Artikel 66f	Artikel 91
Artikel 66g	Artikel 92
Artikel 66h	Artikel 93
Artikel 66i	Artikel 94
Artikel 67	Artikel 95
Artikel 67a	Artikel 96
Artikel 67b	Artikel 97
Artikel 67c	Artikel 98
Artikel 68	Artikel 99
Artikel 69	Artikel 100
Artikel 70	Artikel 101
Artikel 70a	Artikel 102
Artikel 71	Artikel 103
Artikel 72	Artikel 104
Artikel 72a	Artikel 105
Artikel 72b	Artikel 106
Artikel 73	Artikel 107
Artikel 73a	Artikel 108

Förordning (EG) nr 6/2002	Denna förordning
Artikel 74	Artikel 109
Artikel 74a	Artikel 110
Artikel 74b	Artikel 111
Artikel 74c	Artikel 112
Artikel 75	Artikel 113
Artikel 75a	Artikel 114
Artikel 77	Artikel 115
Artikel 78	Artikel 116
Artikel 78a	Artikel 117
Artikel 79	Artikel 118
Artikel 80.1	Artikel 119.1
Artikel 80.2	—
Artikel 80.3	Artikel 119.2
Artikel 80.4	Artikel 119.3
Artikel 81	Artikel 120
Artikel 82	Artikel 121
Artikel 83	Artikel 122
Artikel 84	Artikel 123
Artikel 85	Artikel 124
Artikel 86	Artikel 125
Artikel 87	Artikel 126
Artikel 88	Artikel 127
Artikel 89	Artikel 128
Artikel 90	Artikel 129
Artikel 91	Artikel 130
Artikel 92	Artikel 131
Artikel 93	Artikel 132

Förordning (EG) nr 6/2002	Denna förordning
Artikel 94	Artikel 133
Artikel 95	Artikel 134
Artikel 96	Artikel 135
Artikel 97	Artikel 136
Artikel 98.1–98.4	Artikel 137.1–137.4
Artikel 98.4a	Artikel 137.5
Artikel 98.5	Artikel 137.6
Artikel 98.6	Artikel 137.7
Artikel 98.7	Artikel 137.8
Artikel 98a	Artikel 138
Artikel 99	Artikel 139
Artikel 100	Artikel 140
Artikel 102	Artikel 141
Artikel 103	Artikel 142
Artikel 104	Artikel 143
Artikel 105	Artikel 144
Artikel 105a	Artikel 145
Artikel 106	Artikel 146
Artikel -106a	Artikel 147
Artikel -106aa	Artikel 148
Artikel -106ab	Artikel 149
Artikel -106ac	Artikel 150
Artikel -106ad	Artikel 151
Artikel 106a	Artikel 152
Artikel 106b	Artikel 153
Artikel 106c	Artikel 154
Artikel 106d	Artikel 155

Förordning (EG) nr 6/2002	Denna förordning
Artikel 106e	Artikel 156
Artikel 106f	Artikel 157
Artikel 106g	Artikel 158
Artikel 109	Artikel 159
Artikel 109a	Artikel 160
Artikel 110a	Artikel 161
Artikel 110b	Artikel 162
—	Artikel 163
Artikel 111.1	Artikel 164
Artikel 111.2 och 111.3	—
Bilaga	Bilaga I
—	Bilaga II
—	Bilaga III